PÍSECKÝ SVĚT

svobodný prostor pro vaše názory

WWW.PISECKYSVET.CZ

KVĚTEN 2015

MILAN PRINC:
Psychiatričtí pacienti jsou často oběťmi systému

SINGLTREK
v Píseckých horách?

TÉMA: „Umění umírat je stejné jako umění žít.“

ROZTANČENÝ PÍSEK

RICHARD PRAUS:
Jak to bylo v Písku v květnu 1945

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů.
www.fondnno.cz
www.eeagrants.cz

fond pro NNO | NROS Nadace rozvoje občanské společnosti | nadace partnerství | LIDÉ A PŘÍRODA | Iceland Liechtenstein Norway eea grants

TIPY PÍSECKÉHO SVĚTA Z KALENDÁŘE AKCÍ V PÍSKU

středa 13. května, 19–22:15
NOC LITERATURY
Úryvky ze světové literatury budou číst Eva Vanžurová, Ivana Jirešová, Jakub Kajtman, Radka Famfulová, Pavel Sekyrka, Petr Putna a Veronika Freimanová.

Lokality: Dům U Slona, Hudební pavilon v Palackého sadech, Keramická dílna bývalé ZUŠ, Kostel Nejsvětější Trojice, klubovna knihovny, bývalá škola J. A. K.
Vstup zdarma, pořádá Městská knihovna

pátek 15. května, 9h
FAIR TRADE snídaně
Městská knihovna Písek

29.–31. května
ŠRÁMKŮV PÍSEK 2015
54. celostátní přehlídka experimentujícího divadla

28.-30. května
LÉČIVÉ BYLINY
Výstava a poradna, čt a pá 9-17, so 9-14
Český zahrádkářský svaz, ul. L. Janáčka

Písecký svět

KVĚTEN 2015
zdarma

Evidenční číslo
MK ČR E: 211 63

Vydavatel: OS Písecký svět
Budějovická 102/5, 397 01 Písek
IČ: 22827765
Bankovní spojení:
5015117001/5500 (Raiffeisenbank)
Občanské sdružení
registrováno MV 20. 11. 2009

KONTAKTY:
www.piseckysvet.cz
redakce@piseckysvet.cz
inzerce@piseckysvet.cz

REDAKČNÍ RADA:
Mgr. Zdenka Jelenová,
jelenova@piseckysvet.cz
Mgr. Magdalena Myslivcová,
myslivcova@piseckysvet.cz
Ing. arch. Martin Zborník,
zbornik@piseckysvet.cz

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (pokud není výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, ani názor redakční rady.

Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři. Přetiskování jakýchkoli částí povoleno pouze se souhlasem redakce a s uvedením zdroje.

Redakční uzávěrka: 28. dubna 2015

Tisk: NOVOTISK Praha

Fotografie ve vydání, pokud není uvedeno jinak:
© **Písecký svět**

Co nabízíme?

Svobodný a nezávislý web pro vaše názory na vše, co se děje v Písku a okolí a tištěný měsíčník – občanské noviny. Rádi zveřejníme všechny příspěvky, které neporušují zákon a zásady slušnosti. Neziskovým organizacím a školám poskytujeme bezplatnou propagaci. Úředníkům a politikům prostor pro komunikaci s občany.

Redakce Píseckého světa
a kontaktní místo pro občany:

Písek, Velké nám. čp. 1, 1. patro
pondělí 9–12 a 13–15 hod,
středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12 hod.

O projektu

Vydávání Píseckého světa je podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů. Program Fond pro nestátní neziskové organizace, jenž je financován z EHP fondů 2009-2014, se zaměřuje na podporu nestátních neziskových organizací prosazujících veřejný zájem. Hlavním cílem programu je posílení rozvoje občanské společnosti a zvýšení příspěvku k sociální spravedlnosti, demokracii a udržitelnému rozvoji. Program se konkrétně zaměřuje na podporu demokracie, lidských práv a genderové rovnosti a na posilování kapacit nestátních neziskových organizací stejně jako na specifické potřeby minoritních skupin.

Inzerujte v Píseckém světě!

Plošná inzerce od 680,- korun
inzerce@piseckysvet.cz
tel. 739 348 550

Chcete podpořit naše noviny?

Vydávání občanských novin Písecký svět můžete podpořit libovolnou částkou na účet veřejné sbírky:

783 100 3001 / 5500

Nově nabízíme možnost

řádkové soukromé inzerce
cena 40,- Kč (3 řádky).
UZÁVĚRKA VŽDY 20. DEN V MĚSÍCI

Z obsahu:

AKTUÁLNĚ: **Proč Písek osvobodili Američané** **4**
Zeptali jste se starostky **5**
TÉMA: **Smrt a odcházení** **6–7**
POVEDLO SE: **Studenti FAMO zvítězili!** **8**
NA NÁVŠTĚVĚ: **HORIZONT nabízí naději a smysl** **9**
Z NAŠÍ ŠKOLY: **Duhové divadlo podesáté** **11**
Na paměť lesmistra Zenkera 12
ROZHOVOR: **Milan Princ** **13–14**
SERIÁL: **Strašák jménem brownfield / díl 6** **15**
NEJEN O VÍŘE: **Jan Doležal – Předsudky lze řešit...** **17**
PŘÍRODA PÍSECKA: **Mlynařík dlouhoocasý** **18**
PUBLICISTIKA: **Petr Putna – Popis jednoho zápasu** **19**
DOBRÝ SKUTEK: **Zásah v pravou chvíli** **20**
V PÍSECKÉM ATELIÉRU: **Laďka Raníková** **21**
NÁZORY A ANKETA:
Singltrek – Horská kola v Píseckých horách? **22–23**
SOUTĚŽ **o ceny PRÁCHEŇSKÉHO MUZEA** **24**

Milé čtenářky, vážení čtenáři,

Naše dnešní téma vypadá na první pohled poněkud pochmurně. V dnešní společnosti jsme ze smrti vytvořili tabu, snažíme se ji vytlačovat a nevidět. Anebo ji někteří glorifikují jako jediný důležitý okamžik, naději a spásu. Potlačený strach z umírání, a na druhé straně mystifikace smrti, nás ve spojení s vtíravou reklamou nutí hnát se za vidinou naprostého bezpečí, které neexistuje, či za iluzemi, jež ve skutečnosti ničemu nepomohou a brání prožívat život tady a teď.

Platíme očkování proti všemu a superléky proti dalším a dalším nemocem, ještě před nedávnem neznámým, uzavíráme horečně pojistky na jakákoliv rizika, hubíme potenciální NEBEZPEČÍ super-aktivními dezinfekčními prostředky, kupujeme stále bezpečnější auta, helmy a kondomy, anebo se zapisujeme na drahé esoterické kurzy...

Pokud si ale připustíme, že smrt může přijít kdykoli, pak se možná na chvilku zarazíme: Jak já žiju? Co je pro mne důležité? A neutrácím svůj čas úplně nesmyslně? Čemu jsem věnoval dnešek? Je to – mohlo by to být – velmi cenné a pozitivní zastavení. Jenže, vlastně na to vůbec nemáme čas... A tak zkuste všechny dnešní příspěvky vnímat v kontextu toho, co je důležité pro vás osobně. A také jako zprávu o tom, co je důležité pro některé z našich blízkých. Či dokonce jako inspiraci pro někoho, kdo třeba právě hledá, čemu věnovat svůj drahocený a omezený čas, aby se jednou – nevíme kdy – mohl ohlédnout a říct: „Jo, snažil jsem se upřímně a stálo to za to!“

Za celou redakci PS Zdenka Jelenová

FOTO MĚSÍCE:

Město Písek roztančené

Ve středu 29. dubna se Palackého sady roztančily. Oslavu Mezinárodní den tance tu zorganizovalo tanečního studia T-Dance s Centrem kultury. V pestrém programu se představila většina z píseckých skupin, spolků a klubů, které se věnují tanci v nejrůznějších podobách: vedle několika choreografií T-Dance se předvedly děti ze ZUŠ Otakara Ševčíka, Arte Dance, Písečánek, Break dance, Mažoretky, Street4all, DDM, Orientální tance, AC Sole, Line dance a ohňová show Fuegnis, která vyvolala velké ovace. Na závěr všichni zájemci spoluvytvořili videoklip FLASHMOB za pomoci kamery na poletujícím dronu. Vzkaz hlavní pořadatelky **Gabriely Kroutilové-Chmelíkové z T-Dance:** *„Moc děkuji všem, co dorazili! TANEC SPOJUJE, bylo to úžasné!“*

A nebyla to jediná oslava Mezinárodního dne tance v Písku – **taneční studio Z.I.P.** uspořádalo velkou karnevalovou akci v Jitexu, kde se sešlo na sto masek ve věku od tří neděl (Šmoula Kubík) až po nejstaršího Vodníka Dušičku.

Dalo by se říct, že Písek získává další přídomek: **Město tance.** *Více foto: www.piseckysvet.cz.*

ZDENKA JELENOVÁ

Nechte si donést Písecký svět do schránky!

Písecký svět je distribuován v nákladu 5000 kusů na přibližně 30 míst na území celého města. Měsíčník vždy na začátku měsíce najdete v Infocentru ve Sladovně, v přízemí městské knihovny a v sídle redakce, Velké nám. č. 1. Nabízíme také možnost objednat si donášku. Cena za donášku činí 15,- Kč za číslo, předplatné minimálně na donášku pěti čísel. Platba převodem na účet nebo hotově v redakci, info na tel. 739 348 550.

Proč Písek osvobodili Američané

V rámci Slavností svobody vydalo město publikaci Richarda Prause Osvobození Písku 1945. Autor kromě širších dobových souvislostí podrobně rozebírá, jak došlo k tomu, že Písek, ač byl za demarkační linií, osvobodila jednotka americké armády, a ne Rudá armáda. Ta totiž sváděla těžké boje u Brna a ze severního směru se ruské jednotky určené pro Pražskou operaci zdržely u Drážďan a v Krušnohoří. Vybíráme několik ukázek.

...Noc z 6. na 7. května byla pro město nejkritičtější. V dopoledních hodinách následujícího dne dorazily další americké jednotky s těžkou technikou a rozmístily se až po hranice města. Své velitelství dislokovaly v Masarykově obecné škole Na Štychu a ihned zahájily odzbrojování a odsun německých jednotek z prostoru Ptáčkovny do zajateckých táborů u Dobeve a Strakonic. Přesun městem trval ještě několik dní. Němečtí civilisté byli přesunuti do speciálních zajateckých táborů na okrajích či v městě samém. Jeden z takových táborů byl zřízen na ploše bývalého ženijního cvičiště Wehrmachtu mezi Čelakovského ulicí a řekou Otavou. (...)

Až do příjezdu Rudé armády zajišťovaly americké jednotky ve městě, v součinnosti s vedením obou revolučních výborů, především vyčištění a uvolnění silnice ve směru z města na Tábor a udržení pořádku ve městě. (...)

***K setkání obou spojeneckých vojsk došlo až 10. května 1945** v pozdních odpoledních hodinách na silnici U Hřebčince. Od Protivína dorazil předvoj 107. gardové divize RA, které velel generál M. A. Bogdanov. Další část sovětských jednotek od 106. gardové divize překročila Písecké hory a vstoupila do města ulicí Na Trubách. V 17:30 se pak uskutečnilo setkání velitelů obou spojeneckých armád za spoluúčasti zástupců Revolučních výborů. Náměstí bylo zcela zaplněno píseckými občany.*

*Po příchodu jednotek RA se stalo město Písek **„městem dvou armád."** Americké velení si bylo vědomo, že jejich jednotky musí opustit prostor jimi dočasně zajišťovaný v ruském sektoru a stáhnout se zpět za demarkační linii. Protože již od 8. května 1945 bylo po válce, tak velení obou spojeneckých armád již na vlastní realizaci tolik nespěchala.*

(…) Chci se zde zmínit, že někdy bývám „kárán" za to, že můj pohled na osvobození města Písku je pouze proamerický a je při něm opomíjena součinnost a úspěchy druhého válečného spojence – Rudé armády. Uvádím-li, že Písek byl osvobozen americkou armádou, nechci tím nikterak opomíjet a znehodnocovat velké zásluhy sovětské armády, která se o konečný mír v Evropě zasloužila. Protože tato brožura je hlavně určena pro Písečáky, je pro mě stěžejním tématem napsat, jak se to před sedmdesáti lety především v jejich městě skutečně odehrálo. Stejně tak nemohu opomenout a nezmínit se o tom, že již v době míru položilo mnoho rudoarmějců svůj život v boji s nacistickým nepřítelem, který odmítl uznat a dodržet podmínky haagsko-ženevských konvencí.

RICHARD PRAUS

V neděli 10. května v 16 hodin u Zemského hřebčince: Odhalení památníku setkání spojeneckých armád, křest brožury Osvobození Písku a **autogramiáda Richarda Prause.**

Husitská církev děkuje za příspěvky na nový kostel

Poslední den letošního března se zapsal do historie náboženské obce Církve československé husitské (CČSH) v Mirovicích ohořelým písmem – kostel s přilehlou farou podlehly požáru. Hasiči měli s ohněm co dělat, foukal silný vítr. Naštěstí nebyl nikdo zraněn, zůstalo jen pár vyděšených obyvatel fary, nájemce našel azyl v písecké náboženské obci a jeho pejsek nový domov...

„Vítáme každou ruku k dílu, finanční příspěvek i modlitbu. Doufáme, že místo, které je otevřené všem lidem bez rozdílu, v němž se kromě bohoslužeb a vysluhování svátostí konají pravidelné akce jako koncerty, drakiáda, výtvarná dílna či výstavy, bude brzy obnoveno jako zdroj nevyčerpatelné duchovní i jiné podpory všem potřebným," sdělil mirovický farář a biskup plzeňské diecéze CČSH Filip Štojdl krátce po požáru. Aktuálně dodává: *„Sbírka na obnovu kostela zdárně běží, už se sešlo přes 330 tisíc korun, každý den něco přibude. Zdůrazňuji, že přesně zveřejníme, nač konkrétně byly všechny vybrané peníze použity. Velmi děkuji všem, kteří jakoukoli částkou přispěli. A chtěl bych všechny naše příznivce a přátele pozvat na velkou akci."*

Přímo v lodi vyhořelého kostela se bude **v sobotu 30. května od 18 hodin** konat vernisáž fotografií, které po požáru pořídili známí fotografové **Jan Vávra, Eugen Kukla a Karel Cudlín**. Dále je připravena premiéra dokumentárního filmu **Pavla Justicha** a architekt Zbyněk Skala představí projekt na obnovu svatostánku v původní podobě. Akci zakončí benefiční koncert kapely Petra Wagnera z Rádia Wawe.

Číslo účtu sbírky: **0164298309/0800, V.S. 311**.
Telefonní číslo pro nabídku pomoci: **736 706 517** (Filip Štojdl).

ZDENKA JELENOVÁ, foto Jan Vávra

Občan *versus* politik:
Zeptali jste se STAROSTKY

Beseda Ptejte se starostky města se konala v pondělí 27. dubna od 17 hodin ve Sladovně. Na dotazy občanů-voličů odpovídala starostka města Písku Eva Vanžurová a místostarosta Jiří Hořánek. I přes krásné jarní počasí dorazilo na besedu asi třicet lidí a otázek měli nepočítaně. Pokud jste se na akci nedostali, můžete se na *www.piseckysvet.cz* podívat na její **videozáznam**, který pořídil Jakub Lojda – absolvent a nyní pracovník FAMO v Písku. **Filmové akademii Miroslava Ondříčka za profesionální práci velmi děkujeme!**

Nejtřaskavějšími tématy se ukázala být neochota místostarosty Hořánka uvažovat o zavedení transparentního účtu města a nejasnosti kolem zahajovaného projektu Smart City Písek. Dále si občané hlasitě stěžovali na stav některých chodníků ve městě, vadí také nedostatek odpadkových košů a jejich málo časté vyvážení – to by se prý mělo v nejbližší době zlepšit.

Velké emoce vzbuzuje přeměna Centra kultury Písek z obecně prospěšné společnosti na příspěvkovou organizaci, což kritizoval Martin Zborník: *„Je to obrovský krok zpět, zatímco například v Praze se příspěvkové organizace města ruší, protože jsou pro tento účel nevhodné, a mění se na novou formu. A v Písku se k tomuto starému modelu budem vracet? Proč?“* Podle starostky Vanžurové tato změna umožní lepší dohled města nad tokem financí a pružnější řízení organizace. Otázkou je, zda k tomuto kroku jsou opravdu dostatečné srovnávací podklady a zda bude mít rada města na takové pružnější řízení dost odborné erudice...

Někteří přítomní občané s nevolí kritizovali aroganci, která se v poslední době projevuje na jednáních zastupitelstva města směrem k občanům i mezi zastupiteli navzájem.

Další žhavá témata: osud Žižkových kasáren, co s městským majetkem – konkrétně osud budovy U Honzíčka, kterou by místostarosta Hořánek nejraději prodal, zatímco Eva Vanžurová by si tam dovedla představit hospic *(viz str. 7)*. Ani dvě hodiny nestačily, aby všichni přítomní stačili přednést své dotazy. Každopádně se opět ukázalo, že veřejné diskuze voliče zajímají.

ZDENKA JELENOVÁ

INZERCE

V květnu už je delší den,
honem, honem všichni ven.
Vítr venku fouká,
jaro na nás houká,
vemte boty na nohy
a honem do písecké Kozlovny.

KOZLOVNA U PLECHANDY

PROGRAM NA MĚSÍC KVĚTEN
V KOZLOVNĚ U PLECHANDY

Od 1. května FANDÍME HOKEJI
přímé přenosy v Kozlovně u Plechandy, zvýhodněné ceny vybraných drinků, pochutiny pro fanoušky a malý dárek pro ty, kteří se nebojí dát národní hrdost najevo.

2. 5. 2015 Švejkova 50-ka
Poslední kontrola před cílem Švejkovy 50-ky v Kozlovně u Plechandy a k tomu malé občerstvení
Poslušně hlásím, ať se účastníci a ostatní příznivci císaře pána dostaví k hlášení a malému pohoštění 2. 5. 2015 do stanice Kozlovna u Plechandy.
!!! Prvních 10 účastníků má jedno pivo Kozel 11° 0,5 l světlý ležák zdarma !!!

9. 5. 2015 70. výročí osvobození od fašismu
K 70. výročí osvobození od fašismu připravila Kozlovna u Plechandy na sobotu 9. 5. 2015 od 13:00 hodin živé vystoupení hudebního tělesa, které bude hrát, zpívat jazz, swing a jiné, jak 40. léta, tak moderní repertoár.

15. - 17. 5. 2015 Cipískoviště
V Kozlovně U Plechandy se o víkendu 15. - 17. května těšíme na všechny návštěvníky 12. ročníku oblíbeného Cipískoviště. Bude připraveno speciální dětské menu, polední menu a víkendové speciality.

+420 604 333 444
REZERVACE@KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ
WWW.KOZLOVNAUPLECHANDY.CZ
WWW.FACEBOOK.CZ/KOZLOVNAUPLECHANDY

ODDLUŽENÍ
vyřešíme i Vaše dluhy
zastavíme vymáhání či exekuce
rychle, diskrétně, spolehlivě
Písek - Velké náměští 4
Strakonice - nádraží ČSAD
tel : 602 134 647
volejte - prozvoňte - sms
www.ab-finance.cz

tiskárna miraprint
Písek, Tyršova 63/18 (bývalý ARTIK INTERIER) www.miraprint.cz

Magda Kummelová a Stanislav Herout po přednášce v Písku. Foto archiv Athelas

O odcházení se málo hovoří: Důstojně a v usmíření

„Hospicová myšlenka stojí na tom, co už ve středověku říkali staří mistři: Umění umírat je stejné jako umění žít. Dnešní doba ukazuje, v jaké nerovnováze je umění žít a umění umírat."

Filip Štojdl, biskup Církve československé husitské

V Písku zahajuje činnost Athelas – takzvaný mobilní či domácí hospic. Podobná zařízení už delší dobu existují v Táboře a v Třeboni. Lůžkový hospic ve městě zatím chybí, nejbližší a současně jediný v Jihočeském kraji poskytuje služby od roku 2005 v Prachaticích, v celé republice je jich pouze čtrnáct.

Čím se vlastně hospic liší od domova důchodců, sanatoria nebo oddělení LDN nemocnice? Je určen pro smrtelně nemocné pacienty (v takzvané terminální fázi), při jejichž léčbě už medicína vyčerpala všechny možnosti a přichází na řadu paliativní péče. Jejím cílem je dosáhnout nejlepší možné kvality života ve zbývajících dnech a měsících. Mobilní hospic nabízí pomoc pečujícím rodinám přímo v domácím prostředí, kde je umírajícímu většinou nejlépe. Pokud ale rodina na péči ani tak nestačí, nabízí se lůžkový hospic. Tam je o pacienta plně postaráno a současně s ním mohou přímo na pokoji bez omezení pobývat jeho blízcí a přátelé.

Zkušenost prachatická

Magda Kummelová pracuje v Hospici Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích jako psychosociální poradce a vede také kurzy péče o umírající, doprovázející a pozůstalé. Jak sama říká, cílem je: *„Aby se pacient co nejvíce cítil jako doma. Snažíme se zaléčit nejen fyzické, ale také duchovní a duševní bolesti."*

Do píseckého husitského kostela přijela 14. dubna zahájit výstavu fotografií – momentek ze života hospice v Prachaticích: *„Už staří Římané zakládali hospicia – přístřešky a útulky pro nemocné a umírající. V 19. století vznikaly v Anglii a Irsku domy pro umírající. V roce 1967 byl v Londýně založen první hospic dnešního typu na světě. U nás jsou průkopnicemi MUDr. Opatrná a především MUDr. Marie Svatošová, pražská praktická lékařka, která hned po revoluci vyrazila načerpat zkušenosti do Londýna a v roce 1995 založila náš první lůžkový hospic v Červeném Kostelci."*

Podle Magdy Kummelové jeden hospic s třiceti lůžky na celý kraj nestihne suplovat všechny ostatní zdravotnické a ošetřovatelské ústavy, které by měly v péči o umírající fungovat lépe než v současnosti. Na druhé straně není prachatický hospic plně vytížen, protože rodiny ze vzdálenějších měst nechtějí za svými blízkými dojíždět.

Přijetí pacientů je velmi rychlé, průměrná doba pobytu asi 30 dnů, jeden den pobytu stojí přibližně 2900 korun, z toho polovinu hradí zdravotní pojišťovny a zbývající část si musí hospic sehnat z příspěvků pacientů, benefičních akcí, dotací, darů. Hospic však neodmítá ani bezdomovce, a ačkoli je katolickým zařízením, přijímá pacienty všech vyznání i bezvěrce. Jeho pracovníci se ze všech sil snaží, aby kromě mírnění bolestí pomohli umírajícím splnit jejich poslední přání, rozloučit se s blízkými, odejít v usmíření.

Pokoj pro odcházení

Hospicovou pobytovou službu v Písku zatím poskytuje Diakonie ČCE – střediska Blanka. Jedná se o dvě místnosti, v jedné části je komfortní polohovací lůžko, s veškerým vybavením pro co nejvyšší možnou úlevu od bolestí a dalších projevů onemocnění, křeslo pro návštěvu a ve vedlejším pokoji je malá kuchyňská linka, pohovka, na které mohou blízcí přespat, stůl, židle, křeslo a další vybavení.

Péči o klienta zajišťuje odborný zdravotnický i ošetřovatelský personál a ten, kdo klienta doprovází, je plnohodnotným členem týmu a může se podílet na poskytované péči. K dispozici jsou kromě ošetřujícího lékaře také psychiatr, psycholog, kněz, sociální pracovník...

Petr Hladík, ředitel Diakonie ČCE – střediska Blanka k tomu dodává: *„Odcházení člověka z tohoto světa je tématem, o kterém se málo hovoří. Dnešní medicína se smrtí bojuje ze všech sil, a přesto nastávají okamžiky, kdy již žádná léčba není nic platná a nemůže vést k uzdravení našeho pomíjivého těla. Přijetí této skutečnosti je velmi obtížné. Ve společnosti je zakořeněn názor, že normální je zemřít v nemocnici, v anonymitě a pokud možno tak, aby to nikoho neobtěžovalo. Je toto opravdu přání toho, kdo umírá? A těch, kteří přicházejí o svého blízkého? Čas prožitý společně v posledních dnech života je důležitý jak pro doprovázejícího, tak pro doprovázeného. Pro umírajícího člověka je to možnost zemřít v blízkosti svých milých, důstojně a ve smíření. Pro rodinu nebo přátele je to možnost být u lůžka toho, kdo odchází..."*

Athelas – novinka v Písku

Mobilní Domácí hospic Athelas vznikl v Písku loni v prosinci jako samostatné Středisko Diakonie a misie Církve československé husitské. Podle biskupa Filipa Štojdla bude potřebovat lidskou solidaritu a sounáležitost, aby mohl fungovat. Ředitel nového hospice **Zdeněk Herout** říká: *„Hospicová péče pomáhá naplno prožít poslední dny našeho života. Dává nám odvahu střetnout se s každým dnem vstříc smrti, přijmout vlastní smrtelnost."*

Ptáme se Daniely Nechvátalové, sociální pracovnice Domácího hospice Athelas v Písku.

Kdo byl iniciátorem vzniku vašeho mobilního hospice a kde jste čerpali inspiraci?

S Miladou Štojdlovou jsme téměř před rokem a půl navštívily přednášku ředitelky Hospicové péče sv. Kleofáše Třeboň, paní magistry Petry Brychtové, o domácí hospicové péči. Už nějakou dobu jsme měly v hlavě nápad zřídit domácí hospic. Obě nás k tomu vedly osobní důvody. Miladu profesní zkušenosti z nemocnic a sociálních ústavů, kde nemocné v terminálním stádiu nemoci

Domácí hospic Athelas

Budějovická 204/13, Písek
tel: 774 85 84 87, www.hospic-pisek.cz

Domácí hospicová péče: 250 Kč denně
Terénní odlehčovací služby: 120 Kč/h
Osobní asistence: 120 Kč/h

Athelas můžete podpořit:

- **darem na účet RaiffeisenBANK: 84 91 450 001/5500**
- **věcným darem** – vybavení kanceláře, zdravotnické pomůcky apod.
- **uspořádáním benefiční akce**
- **dobrovolnou** bezplatnou prací

schovávali za plentu a oni umírali často nedůstojně a osamoceni, i když si přáli být doma se svými blízkými. Mne inspirovaly zkušenosti s bolestným umíráním mého blízkého v nemocnici. Po této přednášce a získaných zkušenostech z Třeboně jsme se rozhodly, že do toho spolu půjdeme. Ideální jsou i naše profese, Milada jako zdravotní sestra a já jako sociální pracovnice, to je dobrý základ pro hospicový tým. Ovšem cesta založení neziskové organizace není lehká. Po nějaké době se k nám začaly přidávat další dobré duše. Naše vrchní sestřička Lucie Hudáková a současný ředitel Zdeněk Herout nám byli už v začátcích našeho snažení, a stále jsou, velkou oporou. Spolu s ostatními dnes tvoří základ našeho týmu.

Kde všude jste sbírali zkušenosti?
Inspiraci jsme postupně čerpali u hospiců v Prachaticích, Táboře, Třeboni, v Hořicích a v Praze v Cestě domů. Prošli jsme různými školeními, stážemi a kurzy pro sestry, sociální pracovnice, pečovatelky i lékaře.

Co jste si předsevzali za své poslání?
Šíření a prosazování úcty k lidskému životu, respektování a zachování lidské důstojnosti i v závěrečné fázi života člověka. Úkolem naší péče je zmírnění tělesného i duševního strádání pacienta a poskytnutí podpory celé rodině nejen v období umírání. Chceme lidem nabídnout možnost výběru. Pokud někdo chce zemřít doma, má tu možnost mít. A právě tato možnost v Písku chyběla. Nejbližší domácí hospic je v Táboře, tedy padesát kilometrů od Písku, dosah jeho služeb je ale maximálně do Milevska. Lůžkový hospic v Prachaticích je trochu jiné zařízení. Jedinou variantou pro obyvatele Písku jsou služby home care, tedy domácí zdravotní péče. Diakonie Blanka nabízí jeden rodinný pokoj, který je vhodný pro hospicové pacienty. Ale v Písku chyběla možnost dožít život v domácím prostředí, kdy o člověka v terminálním stádiu je postaráno nejen po stránce tělesné, ale i duševní a duchovní, s doprovázením a s péčí o rodinu i po úmrtí.

Kdy váš mobilní hospic zahájil svou činnost a jaká je odezva veřejnosti?
Náš hospic byl takový vánoční dárek. Jako organizace jsme vznikli 23. prosince. Pak následovalo hledání týmu a zajišťování registrací. Registraci sociálních služeb jsme získali 20. března, zdravotní 23. dubna. Nyní jsme připraveni poskytovat komplexní služby a máme první klienty. Ještě před registrací nám volali zájemci o naše služby. Uspořádali jsme také několik akcí. Na sklonku loňského roku jsme měli přednášku známé socioložky paní Jiřiny Šiklové, která měla velký úspěch. Nedávno byla v Husově sboru výstava velkoformátových fotografií z prachatického hospice. Uspořádali jsme také představení našich myšlenek pro praktické lékaře, kteří jsou pro nás nezbytnými partnery. Navázali jsme spolupráci s městem, nemocnicí a neziskovými organizacemi v Písku. Odezva je prozatím kladná nejen od laické veřejnosti, ale i od institucí. Protože ale zatím máme pouze dvě zdravotní sestry, můžeme mít najednou maximálně dva klienty. Na platy více zdravotních sester bohužel zatím nemáme finance.

Přispívá na služby domácího hospice pojišťovna?
S financováním je to v ČR těžké, domácí hospicová péče není ukotvena v žádném zákonu. Nespadá ani pod zdravotnictví, ani pod sociální věci, není proplácena zdravotními pojišťovnami. Podle nás ale neexistuje důvod, proč by pojišťovny neměly domácí hospicovou péči proplácet, den

Foto z vyhořelého husitského kostela v Mirovicích
Jan Vávra

péče v domácím prostředí je podstatně lacinější než v nemocnici. Do konce tohoto roku běží pilotní projekt VZP, která vybrala asi osm domácích hospiců, jimž péči určitou formou proplácí. Jak vše dopadne, nikdo neví. Zatím bohužel musí klient naše služby alespoň částečně hradit. Úhrada od klientů však zdaleka nepokryje náklady, proto hledáme firmy, které by hospic sponzorovaly, ale i drobné dárce. Kdo nás chce podpořit, má možnost jednorázově nebo trvalým příkazem. Budeme také hledat dotace a granty, pořádat benefiční akce, o podporu požádáme město Písek a okolní obce. Podařilo se nám už získat finance na nákup zdravotnických pomůcek z nadace Olgy Havlové a nadace Komerční banky.

Chybí podle vás v Písku lůžkový hospic?
Několik hospicových lůžek by v našem městě mohlo být. Problém je zase s jejich financováním. Prachatický hospic se každoročně potýká s tím, že nemá na provoz. Funguje jen díky štědrosti dárců. Možnou variantou by mohlo být vytvoření hospicových a odlehčovacích lůžek v nemocnici, něco podobného vzniká v Jindřichově Hradci.

Hospic U Honzíčka?

Téma hospice v Písku se objevilo i na besedě Občan versus politik – Ptejte se starostky.

Eva Vanžurová zde zopakovala svůj už dříve zveřejněný názor, že by podle ní bylo vhodné zvážit, zda by pobytový hospic nemohl vzniknout v budově U Honzíčka: *„Bude tam každopádně potřeba obrovská investice, ale protože vím, že tohle zařízení v Písku chybí a jeho potřeba výhledově určitě bude, napadlo mne, že právě U Honzíčka by k tomuto účelu bylo vhodné místo. Domácí hospic je výborná věc, ale pokud máte například nemocného v posledním stádiu v panelákovém bytě 3+1, tak potřebujete něco jiného. Otázkou je, zda by hospic mělo provozovat město, nebo nějaká nezisková organizace, to je třeba dobře zvážit. V první řadě ale musíme najít nějaké vhodné místo.“*

Věnceslava Skřivánková z publika namítla, že zřídit hospic U Honzíčka podle ní není vhodné, protože je příliš daleko od města.

Místostarosta **Jiří Hořánek** je přesvědčený, že objekt U Honzíčka by město mělo prodat: *„Je tam podle mne zapotřebí příliš velká investice. Ale rozhodnout o tom samozřejmě musí zastupitelstvo.“*

O historii objektu U Honzíčka říká ředitel Prácheňského muzea **Jiří Prášek**: *„První zpráva o něm je z roku 1802, kdy si zde Vojtěch Bečvář vystavěl chalupu. Když roku 1808 zemřel, byla chalupa připsána nezletilému synu Václavovi, ale až do zletilosti sirotka zde hospodařila jeho sestra Veronika s manželem Janem Novákem. Tomu se ve městě říkalo Honzíček a odtud pochází dochované jméno. Václav Bečvář zde zřídil roku 1858 letní hostinec, první v Píseckých horách, který se stal velmi oblíbeným.“*

Poslední majitel, písecký podnikatel Eduard Vala, se za protektorátu přihlásil k německé národnosti a v roce 1945 zemřel ve vazbě zdejšího krajského soudu. Hostinec byl zkonfiskován a vznikl tu učňovský internát. Od roku 1954 zde bylo plicní oddělení, které se v roce 1993 vrátilo do areálu Nemocnice Písek. Od roku 1997 byla U Honzíčka v pronájmu psychiatrická léčebna, která se bude letos stěhovat do budovy v bývalých Žižkových kasárnách.

Co bude s objektem U Honzíčka i s dalšími nevyužitými nemovitostmi města dál, bude zastupitelstvo města řešit na svém zvláštním zasedání 9. července.

Dvoustranu připravily
Magdalena Myslivcová a Zdenka Jelenová

Studenti FAMO zvítězili!

Studenti Filmové akademie Miroslava Ondříčka v Písku dosáhli velkého úspěchu: Získali první a druhé místo ve Filmovém akcelerátoru České televize, což znamená, že ČT v koprodukci přispěje každému z nich 100 tisíc korun na natočení jejich filmu.

Jednoznačným vítězem se stal snímek **Šest dní scenáristky a režisérky Michaely Polákové**, studentky 3. ročníku FAMO. Režisérka v něm zachycuje šest dní v rozmezí dvaceti let, které charakterizují dětství a dospívání jedné dívky i život celé rodiny. *„Volejte Sláva a tři dny se radujte,“* taková byla podle ČT bezprostřední reakce Michaely Polákové na vítězství. Později dodala: *„Byla to obrovská euforie, kterou, přiznávám, vystřídala ještě větší zodpovědnost, ale také odhodlání projekt, který nebude vůbec lehké natočit, zvládnout se ctí tak, abychom nezklamali ani diváky, ani Českou televizi, ale hlavně abychom nezklamali sami sebe.“*

Druhé místo obsadil další student FAMO Písek **Marek Ciccotti** s romantickou komedií **Snovej** o pravdě, sebepoznání i odpuštění s Jiřím Havelkou a Kamilou Janovičovou v hlavních rolích.

Ze tří oceněných jsou dva z písecké školy, to je obrovský úspěch! Písecký svět gratuluje a těší se na skvělé filmy!

REDAKCE PS

NEPOTŘEBKY mají přízeň Písečáků

Charitativní obchůdek v bývalé Komenského škole na Alšově náměstí vzkvétá.

„Lidí chodí opravdu hodně, nakupují i přinášejí spoustu věcí. Aktuálně nám končí sbírky pro Soničku Profantovou a Matěje Zacharu. Oba potřebují speciální tříkolku a je super, že budeme moct předat dar tak brzy, aby si děti tříkolky užily co nejvíce. Je to zásluha především píseckých lidí – jejich chuti věci darovat a nakupovat u nás, moc všem děkujeme za podporu,“ sděluje za celý tým Nepotřebek Radka Nádeníčková a vyzývá veřejnost: *„Nyní přijímáme tipy na další zdravotně postižené děti, které potřebují finanční pomoc k úhradě nějaké kompenzační pomůcky, rehabilitačního pobytu a podobně.“* Choďte sem, přinášejte, co nepotřebujete a někdo jiný třeba uvítá, a nakupujte!

Profil a info na FB: Nepotřebné věci Písek

PTÁTE SE – a zastupitelé odpovídají (většinou)

Na adrese ***http://www.piseckysvet.cz/zastupitele/*** nabízí Písecký svět ucelený přehled složení Zastupitelstva města Písku a výsledky hlavních hlasování. Můžete tu také libovolnému zastupiteli položit dotaz! Sledujte, jak se který zastupitel činí. A zeptejte se na cokoli, co vás jako občana města zajímá! V databázi už najdete zodpovězené dotazy týkající se Smart City, psychiatrie U Honzíčka, transparentního účtu pro město, nebo třeba výběrového řízení na nový bazén. Většina zastupitelů občanům odpovídá.

INZERCE

PŘINÁŠÍME NOVINKY Z NAŠEHO ATELIÉRU

V Ateliéru Arwenka najdete nové originální výrobky pro krásu vašeho domova či pro radost. Srdečně zveme všechny do svého světa plného tvorby. **Potkáte nás na městských slavnostech Dotkni se Písku ve dnech 12–13. 6. 2015 na Alšově náměstí v našem stylovém stánku.**

Úložné pytlíky
Praktické na uložení všeho možného, na cesty i na doma. Zpevněné čtvercovým dnem.

Pytlíky – kapsy na chléb
Podlouhlé látkové kapsy s vytvarovaným dnem určené k uložení chleba, pečiva nebo jiných potřebných věcí.

Pytlíčky na bylinky
Prázdné malé pytlíčky z fialkových a režných látek na levanduli z vaší zahrádky nebo na jiné bylinky či drobnosti.

Nové designy látek
Ušili jsme další druhy oblíbených pytlíků (najdete v e-shopu v kategorii NOVINKY).

Pohankové polštářky malé
Kombinované s krajkou, plněné pohankovými slupkami v BIO kvalitě se snímatelným potahem. Tentokrát v menším rozměru.

NA INTERNETU NÁS NAJDETE:
www.arwenka.cz

OSOBNÍ ODBĚR ZDARMA:
v Písku a Putimi, po dohodě
tel: 775 339 411

A TAKÉ NA ŘEMESLNÝCH TRZÍCH:
seznam akcí na našich stránkách

NÁŠ SORTIMENT ŠIJEME I NA ZAKÁZKU DLE VAŠEHO PŘÁNÍ!

Atelier Arwenka

HORIZONT nabízí naději a smysl

„Trosečníci se vždycky obracejí s nadějí k horizontu," objasňuje Jindřiška Trtková název neziskové organizace, jejíž duší a šéfkou je už přes jedenáct let. Horizont poskytuje osobám s mentálním postižením a kombinovanými vadami pomoc a podporu, kterou potřebují pro plnohodnotný život.

Jindřiška Trtková

Práci v sociální oblasti se Jindřiška Trtková věnuje po celý život – mimo jiné pracovala v dětském domově a ve Speciální škole. Velkou motivací je jí vlastní zdravotně postižená dcera. S dílnami začínal Horizont v Protivíně, kde dnes mají osm klientů, 23 jich dochází do dílen v bývalé škole na Alšově náměstí v Písku.

„Osobně se nesetkávám s odmítáním zdravotně postižených – horší je nezájem a neznalost. Lidi většinou vůbec nevědí, jak se k nim chovat, jak jim pomoct... A to ani třeba lidé ve vedoucích funkcích, kteří rozhodují o našich a jejich podmínkách k životu. Největším problémem ovšem podle mne je současný způsob přidělování invalidních důchodů, mnoho lidí, kteří prostě pracovat nedokážou, o plný důchod přišlo. Oni se vůbec neumí bránit, ale jak mají žít ze čtyř a půl tisíc měsíčně? Kvalifikovaně můžu posoudit, že jsou to často lidé, kteří jsou prostě do pracovního procesu nezařaditelní – a posudkový lékař to nemůže poznat v té půlhodině, kdy je posuzuje," vysvětluje Trtková.

Mnozí z těch, kteří o plný důchod přijdou, se pak opravdu poctivě snaží nastoupit do práce, úřad práce je posílá z místa na místo, kde vždy po pár dnech skončí, protože prostě nejsou schopni splnit požadavky zaměstnavatele, plnit normy, udržet pozornost... *„To pak samozřejmě velmi negativně zapůsobí na jejich psychiku, prožívají opakovaný neúspěch a odmítnutí, nakonec končí u psychiatra, úplně vnitřně rozvrácení... Čemu to prospěje?"* – ptá se Jindřiška Trtková. Práce v Horizontu je jiná, vychází vstříc potřebám a možnostem handicapovaných. Nemají tu žádné normy a pomáhají jim pracovní asistenti. Jde o to, aby se udržela pozornost klientů a aby získali aspoň základní pracovní návyky.

Cíl: samostatnost a integrace

Poskytované služby vytvářejí ucelený komplex: chráněná pracovní místa ve spolupráci s úřadem práce, dílny pracovní terapie (práce s textilem, papírem a hlínou, keramika, tkaní, vyšívání, koláže, batikování...), poradenství a pomoc rodině, zdravotně tělovýchovný program, chirofonetická terapie a arteterapie, osobní asistence i služby psychologa.

„Snažíme se o vzájemnou kombinaci služeb, o komplexní přístup a integraci do společnosti, tihle lidé by neměli být někde skryti a odděleni." K tomu, aby veřejnost poznala a přijala zdravotně postižené, slouží i obchůdek Horizont v Masných krámech, kde prodávají velmi povedené výrobky z dílen a vystavují výtvarná díla.

Zajistit financování je náročné – zdroje přicházejí z ministerstev, krajského rozpočtu i městských grantů, částečně od soukromých dárců a firem, celkově ale postačují „jen-tak-tak". Tržby za výrobky přibližně uhradí nákup materiálu. S každou dotací je spojena někdy až neuvěřitelná byrokracie. *„Já mám opravdu hodně záporný vztah k papírům,"* směje se Jindřiška Trtková: *„Naštěstí mám skvělý tým spolupracovníků, na který se mohu spolehnout, mají nápady, jsou šikovní."*

Klienti Horizontu si vedou nádhernou kroniku, která dokumentuje všechny aktivity, výlety, společné zážitky. Listuju pestrými zápisky a obrázky: oblíbený lázeňský pobyt ve Vráži je organizován za podpory majitelů lázní, nejpovedenější výtvarné práce každoročně prezentuje výstava Slunce svítí všem, mnoho podnětů přináší výlety do ZOO Praha, do Bechyně i k moři, spolupráce s Městskou knihovnou Písek, s Prácheňským muzeem. *„Celkově jde o to, aby se klient naučil v rámci svého postižení být co nejvíce samostatný a nezávislý, získal pracovní i životní návyky a dovednosti, a aby se nebál pohybovat mezi lidmi,"* shrnuje Jindřiška Trtková.

KONTAKTY

sociálně terapeutické dílny:
Písek, Alšovo náměstí 75
Protivín, Masarykovo náměstí 21
tel. **605 416 913, 382 224 105**
e-mail: *oshorizont@oshorizont.cz*
www.oshorizont.cz

Budoucnost?

„Co mne straší, je stěhování do bývalé Obchodní akademie, které se ze strany města řeší už čtyři roky a neustále se to odsouvá," říká Jindřiška Trtková: *„Jsme v trochu patové situaci, v dosavadních prostorech je v zimním období zima, nejde to tu vytopit a přitom platíme za topení a další služby přes 200 tisíc. K tomu přes sto tisíc nájem městu... Když se ale má vše stěhovat, tak nemá cenu jakkoli sem investovat do zateplení a podobně – jenže se to táhne z roku na rok..."*

Vidět konkrétní výsledek práce a zažít, že o něj má někdo zájem – to je pro handicapované neocenitelný zážitek, k němuž můžete přispět i vy. *„Každý nás může podpořit tím, že si koupí náš výrobek, jako dárek pro rodinu nebo přátele, jako prezentaci pro zahraniční návštěvu, mohou to být třeba firmy, které chtějí ukázat sociální cítění... Nabízíme i speciální zakázky na objednávku."* Mezi odběratele výrobků patří například hoslovický mlýn, strakonické muzeum, Lázně Vráž a další...

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

Centrum péče o matku a dítě: Komplexní péče před porodem i po něm

Projekt Centra péče o matku a dítě navazuje na více než dvacet let fungující soukromou ordinaci praktické lékařky pro děti a dorost paní MUDr. Jitky Borošové, která je hlavní iniciátorkou. Podobné zařízení nenajdete v Písku ani v jeho širokém okolí!

Hlavním cílem Centra je nabídnout komplexní péči o maminky a děti na nejvyšší dostupné úrovni. Centrum poskytuje zázemí pro ženy, které mají zájem o správný a zdravý vývoj svých dětí po fyzické i duševní stránce a také poskytuje příležitost pro všechny, kdo hledají špičkovou a odbornou péči o sebe a své tělo.

Kromě **mateřské Milánkovy školičky,** kterou jsme představili v minulém čísle, nabízí Centrum širokou škálu dalších služeb a kurzů.

Rehabilitace v pohybu

Jedinečný je koncept **Rehabilitace v pohybu**. *„Naše rozličné kurzy se zaměřují na prevenci nemocí pohybového aparátu dětí a podporují jejich správný psychomotorický vývoj. Zároveň poskytujeme širokou nabídku aktivního a zdravého využití pro těhotné ženy a pro maminky po porodu. Máme k dispozici vysoce erudovaný tým specializovaných fyzioterapeutek se zkušenostmi z předních českých i zahraničních klinik,“* vysvětluje jednatel společnosti Ing. **Roman Boroš**.

Jaký je rozdíl mezi vaší nabídkou a klasickým fitcentrem?

„Naše cvičení vedou vzdělaní fyzioterapeuti, kteří mohou odhalit a odstranit příčiny případných potíží klientky, které by jí komplikovaly společné cvičení. K nám se opravdu nemusí bát přijít ani žena, která nemá vůbec žádné zkušenosti se cvičením, která má ostych z kolektivních programů nebo třeba trpí určitými bolestmi,“ vysvětluje **Daniela Císařová** – vedoucí fyzioterapeutického týmu Centra.

V klasických fitcentrech často cvičitelé předpokládají, že jejich klienti dokáží správně ovládat vlastní tělo. *„Ale to dneska vůbec není pravidlem, lidé neumí ani správně sedět, stát a chodit. Nejdříve tedy posoudíme individuální stav zájemkyně o cvičení, a pak nabídneme celou škálu služeb. Myslím, že zodpovědné maminky, které se chtějí dobře připravit na porod i na péči o novorozence, u nás najdou komplexní péči v nejvyšší odborné kvalitě,“* dodává Daniela Císařová.

Každé cvičení zajistí počáteční zahřátí a protažení, pak aerobní hlavní část, závěrečné protažení a relaxaci. No a nakonec se mohou maminky sesednout v kavárničce, dát si domácí koláč a doplnit při povídání kalorie.

Velký zájem zřejmě bude o **AQUAGYM** – speciální těhotenské cvičení v bazénu vedené fyzioterapeutkou, která bere ohledy na konkrétní potíže jednotlivých klientek. Cvičení v teplé vodě pomůže protáhnout i zpevnit potřebné partie.

Těhotenské cvičení zase nabídne využití různých pomůcek, jako jsou labilní plochy, pružné gumy, balanční a posilovací míče a podobně, stejně jako například prvky pilates nebo jógy. Tohle cvičení slouží jako prevence různých fyzických potíží a bolestí, spojených často s těhotenstvím a porodem.

Centrum péče o matku a dítě

Centrum péče o matku a dítě
Erbenova 1436/5, Písek
tel.: +420 777 545 115
e-mail: info@centrum-pece.cz
www.centrum-pece.cz
blog.centrum-pece.cz
facebook.com/centrum.pece

JSME NA TO DVA – to je program pro maminku s alespoň tříměsíčním miminkem, jimž ve skupině s maximálně pěti dalšími maminkami a dětmi poskytne jednak správné cvičení a společnou legraci pro maminku i miminko, mamkám pak zároveň přirozenou socializaci, společnost stejně naladěných žen a spontánní výměnu zkušeností. Samozřejmostí je kvalitní a přívětivé zázemí, nabízející soukromí při kojení, přebalování a podobně.

*„Maminkám, které mají k dispozici hlídání pro novorozence, nabídneme v podstatě bezprostředně po porodu samostatné cvičení pod vedením fyzioterapeutky **ZPÁTKY DO FORMY**,“* pokračuje Daniela Císařová: *„Program **FOFREM FIT** zase nabídne cvičení a péči maminkám, které ten čas pro sebe neměly a jsou už například rok po porodu.“* V centru budou nabízet i **hlídání dětí.**

Nabídka vzdělávání

V Centru klientky najdou příjemné prostředí pro vzdělávání, spojené s individuálním přístupem. Je tu připraveno široké spektrum vzdělávacích kurzů: těhotenský (povede porodní asistentka s fyzioterapeutkou), kurz pohybového vývoje kojenců, extrémně důležité znalosti poskytne kurz první pomoc dítěti, pozornost připoutají **BABSKÉ RADY PRO 21. STOLETÍ** – kombinace ověřených zkušeností, doplněných o moderní přístupy a pomoc s medikací. *„Chceme rodiče učit, aby se naučili rozlišovat lehkou virózu od akutně vážného stavu, kdy je okamžitá pomoc lékaře nezbytná,“* vysvětluje MUDr. **Jitka Borošová**.

„Je také velmi důležité, aby maminka přesně věděla, jak se má k dítěti chovat, jak ho má zvedat a držet a podobně. To je samozřejmě nejlepší učit se ještě před porodem,“ doplňuje ji Daniela Císařová. Vzdělávací balíček doplní také **kurz dětské výživy**, který pomůže hlavně zorientovat se v nepřehledné nabídce současného trhu.

Centrum zahájí svou činnost v září.

Duhové divadlo rozzáří podesáté Písek, přijedou mladí herci z celé republiky

Již podesáté se do Písku na první červnový víkend sjedou mladí divadelníci z waldorfských škol. Nesoutěžní celostátní přehlídka Duhové divadlo si za ta léta vybudovala velkou prestiž – a na zajímavá představení chodí i hodně diváků z písecké veřejnosti.

„Loni přijelo neuvěřitelných 333 účastníků z patnácti souborů, byly tu děti z úplně všech základních i středních waldorfských škol. Letos se nám počet představení asi podaří překonat,“ tvrdí **Jitka Čápová**, která v současné době končí studium eurytmie a učí na ZŠ Svobodná. Právě ona stála spolu s Magdou Šimonkovou a tehdejším ředitelem Tomášem Petrem u zrodu divadelní tradice. Letos tvoří jádro pořadatelského týmu kromě ní ještě Dáša Hovorková a Ema Rybářová.

Představení budou v kulturním domě, Divadle Fráni Šrámka, Divadle Pod čarou a v Music klubu Divadelka. Jedním z typických rysů Duhového divadla je vždy výběr klasických divadelních her, což vychází z úlohy, jakou má dramatická výchova na waldorfských školách. Letos nabídce kralují komedie, v programu najdeme jména Oskar Wilde, William Shakespeare, J. N. Nestroy nebo JanWerich. Vážnější žánr reprezentuje čapkovská klasika Ze života hmyzu nebo drama Se strachem na motivy povídky Viktora Fischla o sporu dvou světů. Nejmladší diváky potěší čtveřice pohádek – S čerty nejsou žerty, Deváté srdce, Tři bratři ze Zlámané Lhoty a Tři sestry a jeden prsten.

„Akce se koná už podesáté, a tak jsme přemýšleli co udělat nově. A napadlo nás jednak přání, aby se o téhle akci Písek více dozvěděl, a pak snaha soustředit se na vnitřní kvalitu představení,“ vysvětluje Jitka Čápová. Na podzim 2014 proto uspořádali ve spolupráci s DDM Písek odborný seminář dramatické výchovy pro učitele 8. tříd, kteří divadlo s dětmi po celý rok připravují. A jako novinku vymysleli Divadlo na ulici. *„To je právě snaha o větší otevření waldorfské přehlídky všem Písečákům. Po tři pátky, 22. a 29. května a 5. června oživí odpoledne a večer centrum města profesionální soubory, které se specializují na pouliční divadlo. Snažili jsme se pozvat ty, které tu ještě nejsou příliš známé,“* říká **Dáša Hovorková**.

22. května to bude Cirkus Žebřík a soubor LevoRuce, kde hraje jeden z absolventů ZŠ Svobodná. V pátek 29. května začíná zároveň přehlídka Šrámkův Písek, která také nabídne Písku bohatý divadelní program. Divadlo na ulici přiveze **bublináře a mima Václava Strassera** – po vlastním asi třičtvrtěhodinovém představení, které začíná v 15 hodin, otevře dílnu, kde si budou moct zájemci vyzkoušet tvorbu velikých bublin.

Duhové divadlo 2014 – Písečtí osmáci ze ZŠ Svobodná s představením Madame Sans-Gêne.

Z pestrého programu pestré přehlídky. Program najdete na http://duhovedivadlo.zssvobodna.cz.

Tvůrčí dílnu otevře i soubor LevoRuce, který bude příchozí učit žonglování a chůzi na chůdách. V pátek 5. června se Divadlo na ulici propojí se zahájením Duhového divadla. Profesionálními hosty budou divadlo Studna, Squadra Sua a v sobotu pak **od 19:30 hodin v parku pražské Divadlo Minor s velkolepým představením Bruncvík a lev.** Tradiční závěrečné představení písecké 8. třídy začne předtím v 17:30 v Divadle Fráni Šrámka.

A co pokládá hlavní organizátorka Duhového divadla za nejpodstatnější? *„Děti mají příležitost uvědomit si, že divadlo je bezpečný prostor, kde si každý může prožít a vyzkoušet téměř cokoliv. Obrovským přínosem je, že touhle zkušeností projdou všichni žáci každé waldorfské osmé třídy. Nejde o nějaké vybrané talenty, jedná se doslova o dílnu sociálního umění. Stmelí to většinou třídu do jednoho týmu a dospívajícím to dá tak velkou zkušenost, že jsou po závěrečném představení jiní, dospělejší. Pozoruju to každým rokem vždy u dalších osmáků... Stává se dokonce, že se vytvoří tak dobrá parta, že pak pokračuje s divadlem i v dalších letech. Nebo se někdo začne věnovat herectví profesionálně, jako náš žák Štěpán Staněk, který teď studuje na pražské konzervatoři u Jana Potměšila.“*

/dokončení na str. 12/

/dokončení/

Píseckým osmákům, kteří nastudovali pohádku S čerty nejsou žerty, pomáhal dopilovat představení rodilý Písečák, nyní pražský herec Vilém Udatný, který se zúčastní premiéry – zahajovacího představení Duhového divadla v pátek dopoledne.

Velmi kladně hodnotí návštěvu Písku účastníci z celé republiky, atmosféra celé akce je většinou nadchne. *„Písek je na takovýto typ přehlídky ideální, je tu všude blízko, skvělý je centrální park, uvažovali jsme i o přesunu do jiných měst, ale rozhodli jsme se, že to zůstane akcí píseckou,“* říká Jitka Čápová. Dá se tedy říct, že Písek s jeho divadelnickým geniem loci navštíví a pozná postupně každý žák jakékoliv waldorfské školy v republice. A většina jich odjíždí nadšená.

Divadlo na ulici i Duhové divadlo podpořilo z grantového programu město Písek, Jihočeský kraj a místních podnikatelé – firmy Natural, Fošum cars, AISIN, Minimlékárna Cibochovi a Květiny Slunečnice. Všechna představení jsou volně přístupná. (Mimochodem, na rozdíl od trenérů v Písku štědře dotovaného sportu dělají organizátoři velké divadelní přehlídky vše zdarma...)

ZDENKA JELENOVÁ

Podrobný program Duhového divadla najdete na http://duhovedivadlo.zssvobodna.cz a na www.piseckysvet.cz

130 let českého lesnického školství v Písku

/díl TŘETÍ/

Na paměť lesmistra Zenkera

V rámci oslav 130. výročí lesnických škol v Písku se 22. dubna na malebném palouku Ameriky v Píseckých horách konalo slavnostní odhalení pamětního kamene lesmistru Josefu Zenkerovi.

Josef Zenker dal roku 1884 podnět k založení české lesnické školy v Písku – prvního lesnického běhu od 12. ledna 1885, jehož byl i prvním odborným ředitelem a učitelem v letech1885–87. „Lesník Josef Zenker ovlivnil estetiku krajiny kolem města Písku, propojil navždy éru počátků lesnického školství s životem města. V roce 1885 prosadil v radě města Písku svůj návrh, aby původní rozsáhlá pastvina, pronajímaná nájemcům – drobným zemědělcům na jihozápadním svahu nad městem v lokalitě zvané „Vyhlídky“, byla zalesněna. Jeho plán byl nadčasový. Celou lokalitu pojal jako lesní sad – místo pro osvěžení ducha i těla, tedy příměstský lesopark s rozmanitými druhy domácích i cizokrajných dřevin,“ uvedl jeden z pořadatelů akce, lesník Václav Kinský.

„K vlastnímu zalesnění povolal posluchače lesnického běhu, kteří na dnešní „Ameriku“, vystrojeni dle Zenkerových pokynů, nastoupili na zalesňovací praxe. Svou prací zdarma zahájili tvorbu rozsáhlé části současných příměstských lesů,“ dodal Václav Kinský.

„Tehdejší lesáci uměli přemýšlet a využít stanovištní nároky dřevin. Máme tu směs dřevin, která je původní a byla dovezena většinou ze Severní Ameriky. Vidíte, že tu může růst vedle sebe smrk, borovice lesní, pod tím je akát, vedle je borovice černá, dívají se na nás dva krvavé buky a můžeme pokračovat jedlí douglaskou a dalšími druhy. Velmi si vážím našich lesnických předků i rady města, kteří lesní majetek chtěli budovat a rozšiřovat a neprohráli ho v kartách ani nevyměnili za něco jiného. Doufám, že to, co my tady děláme, zase ocení generace po nás, protože se snažíme v jejich práci pokračovat,“ uvedl Václav Zámečník, ředitel Lesů města Písku.

„Pamětní kámen tu je proto, aby nám připomínal, co se odehrálo v minulosti. Pan ředitel Zámečník hovořil o symbióze politiků na radnici, správců lesa a následně školy. My, co tu dnes stojíme, se k tomuto odkazu hlásíme a chceme v tom pokračovat,“ podotkl místostarosta Písku Jiří Hořánek,

Podle Václava Zámečníka je lesnický podnik dnes v podobné paralele, jelikož již deset let zalesňuje bývalý vojenský prostor v Oldřichově: „Už je tam zalesněno asi 60 hektarů. Lesy se rovnou zakládají s cestami a pěšinkami. Stejně jako předci z toho nechceme udělat jen obyčejný les, proto tam jsou i třešně, douglasky, modřínové aleje a další druhy. To je věc, která se lesákovi málokdy povede, aby mohl založit nový les. Není to okamžitý ekonomický efekt, ale je to investice do budoucna, pro naše vnuky...“

„České lesnictví stojí v současné době před obrovskou konkurencí i výzvami. Zanikají nám například střední zemědělské školy, ale paradoxem je že lesnických maturitních škol přibývá. Dnes máme těchto škol v republice již devět. Pro nás tato konkurence ale znamená pobídku, aby naše práce a úsilí se vylepšily a zkvalitňovali jsme je,“ sdělil na setkání Jiří Holický, ředitel píseckých lesnických škol.

Jak uvedl, lesnické školy v Písku disponují momentálně třemi obory: lesnický mechanizátor – zpracovatel dřeva, maturitní obor lesnictví a vyšší odborná škola. „Jsem rád, že naše školy připravují studenty na reálný život. A pokud naši absolventi nenašli práci v oboru lesnickém, tak se stali i mnozí z nich výbornými odborníky v jiných oblastech. Přál bych našim absolventům i studentům, aby byli hrdi na lesnické vzdělání, které je velmi ctěno v Evropě i ve světě,“ podotkl Jiří Holický, který si tak trochu posteskl, že v České republice mají podle něj přednost často „takzvaní“ ochránci přírody. Nicméně věří, že se obory jako jsou rybáři, zemědělci nebo lesníci, kteří pracují na venkově, ve společnosti ocenění také dočkají.

Text a foto ZBYNĚK KONVIČKA

MILAN PRINC: Psychiatričtí pacienti jsou často oběťmi systému

Milan Princ je známá postava nejen píseckého kulturního života. Textař, básník, rocker a moderátor pořadu Devátá s Princem na Rock rádiu však zároveň trpí depresemi a úzkostnými stavy. Jako jeden z mála nemocných dokáže o svých problémech otevřeně hovořit. Zároveň bourá často přežívající tabu o psychiatrických pacientech a psychiatrii. V souvislosti se stěhováním písecké Psychiatrické léčebny U Honzíčka do bývalých Žižkových kasáren jsem ho požádal, coby asi nejznámějšího Písečáka léčícího se U Honzíčka, o jeho pohled na tuto problematiku.

Kdy jsi pocítil, že je něco jinak a vyhledal jsi odbornou pomoc?
Kamarádi ji vyhledali za mne a přivezli mě k Honzíčkovi. Nebyl jsem dostupný, nebral jsem telefony a neotvíral jsem dveře. A jeden kamarád to vydržel déle, a tak jsem se sebral a otevřel jsem mu, a na druhý den mě odvezli k Honzíčkovi. To bylo před sedmi lety.

Čemu přisuzuješ zhoršení psychického stavu?
V tom bylo asi spousta důvodů. Tenkrát byla složitá situace kolem mé maminky. Zlomila si nohu v krčku a umírala. Byly v tom i nedobré vztahy, a pak přišel totální kolaps. Nastřádá se to všechno i za léta, soukromé i pracovní věci. A jednou ta přehrada praskne a všechno je jinak.

Jaké byly tvé první dojmy z prostředí psychiatrické léčebny?
Já jsem to bral jako záchrannou ruku, protože jsem se tam v tom svém stavu cítil bezpečně, a tak to mám do dneška, že se tam cítím bezpečně. Tenkrát jsem nebyl schopen vůbec komunikovat, dojít si na poštu, nakoupit a podobně… Do dneška, když mám nějakou krizi, tak tyto rysy určité sociální fobie jsou u mne dost dominantní. V léčebně pak nevyhledávám ani skupinové terapie, pro mne jsou spíš ty individuální.

Co ti daly všechny léčebné pobyty?
Určitě přátelství s několika lidmi. Poznal jsem lidi i z jiné stránky, než jak jsem o nich dřív přemýšlel. Dokonce jsem tam navázal i vztah, ale pak jsem si uvědomil, že tyto vztahy nevydrží. Tam mají lidi k sobě strašně blízko, protože je spojují jejich problémy. Když se člověku zdravotní stav zlepší, o problémech nechce slyšet, a pak když jsou dva nemocní lidé spolu, tak to jeden na druhého přenáší. A namísto toho, aby přemýšleli pozitivně, tak sklouzávají k tomu, co je v léčebně spojovalo – tedy problémy. Je to jejich zásadní téma, a já jsem nechtěl, aby tohle bylo mé zásadní téma. I když jsem v podstatě pesimista, tak jsem spíš pozitivní pesimista, možná skeptik. Každý to ale vnímá jinak, nuance těch psychických poruch je strašně široká, a často to je nesdělitelná a nepřenosná zkušenost. Pro mne bylo třeba nejzásadnější to, že jsem se tam v noci cítil bezpečně, protože mám hodně problémy v noci. Věděl jsem, že je nablízku personál a lékař. Mám totiž úzkostné stavy spojené se strachem ze smrti, a tam mě to prostředí uklidňuje a srovná mě to. A pak venku v tom „normálním“ světě můžu nějakou chvíli zase existovat.

Je dobře, že ta pestrost klientů s různými psychiatrickými poruchami je v jedné léčebně?
Nejde to jinak. Protože jak v depresích, tak třeba u schizofreniků je ta škála hodně široká. Pozitivní na tom je, že Honzíček je malá léčebna – navíc otevřeného typu, takže i ten přístup personálu je hodně individuální. Je to taková rodinná léčebna. Personál je tam stále přibližně stejný i gró pacientů je ze šedesáti procent stejných. To není psychiatrická léčebna v Bohnicích nebo v Dobřanech, kde to jsou města ve městě a ten přístup personálu při sebevětší snaze je takový, že pro ně je pacient jen nějaké číslo. Tady se i oboustranně prohlubují vztahy mezi pacienty a personálem. Je to taková druhá rodina a hlavně máte mezi sebou důvěru, už to člověka obohatí.

/Dokončení na str. 14/

Foto Jan Vávra

/dokončení/

Co by mohl Honzíček přestěhováním do kasáren získat, co naopak ztratit?
Ztratí tím své anděly, to znamená genius loci, které určitě měl na Americe v Píseckých horách, a to v žádném případě při sebelepším vybavení nemůže být dole. Ale nicméně to není jediná věc. Jde hlavně o personál, který bude stejný. Třeba se to nenahraditelné místo dá nahradit jiným prvkem. Třeba kavárnou, jakousi nárazníkovou zónou, kde se budou setkávat „pacienti" s těmi „zdravými" a budou se tam pořádat koncerty a jiné akce pro veřejnost.

Otázka je, kdo vlastně je psychicky nemocný?
Když to člověk pozoruje – různé politiky a dravé podnikatele, tak ti by měli být dávno v „blázincích", ale na uzavřených odděleních.

V nové léčebně by podle Jaromíra Grégra, zástupce investora, měly být tělocvičny, kuchyňky, dílny, zahrada na střeše s posezením…
To by bylo velké plus, to je fakt. Důležité je, aby tam zůstala ta svoboda, která byla U Honzíčka, aby si mohl každý vybrat terapii, která mu sedí. Aby to pak nebylo befelem jako právě v těch Bohnicích. Myslím si ale, že to díky personálu od Honzíčka nehrozí. To nejdůležitější, co člověk má, je svoboda, což se týká i léčebného procesu. Každý chce svou svobodu, a když ji nemá, tak je něco v nepořádku. A to platí i u léčení, jestliže tam svoboda chybí, tak se vytvoří nedůvěra mezi pacientem a lékařem, nebo i mezi pacientem a okolím. Dlouhodobé pobyty v léčebně ale člověka vyzbrojí určitou obranou. Když nastoupí špička choroby, tak si člověk víc uvědomí, jak je jiný, než ta většinová společnost. Tito lidé bývají často více senzitivní. Čím častěji člověk navštíví léčebnu, tak vidí ten rozdíl mezi lidmi tam a „venku" a najednou zjistíš, že na tom nejsi tak nehůř. Zjistíš, že některé věci nejsou takzvaně zdraví lidé schopni vnímat a dohlédnout. Například, jak jsou některé věci ve společnosti špatně nastavené.

Možná takzvaně zdraví lidé pro své každodenní starosti a často existenční problémy se ani nemohou těmto věcem věnovat…
Někdy nabývám přesvědčení, že je to dáno tím, jak je ta společnost nastavená. Myslím, že to nastavení je záměrné, aby se lidé dali lépe ovládat. Je jedno, jestli zprava nebo zleva, manipulace přichází ze všech stran. Lidé jsou čím dál víc zpracováváni, očekávají se od nich nesmyslné výkony, aby neměli čas přemýšlet nad podstatnými věcmi.

Co jsi říkal rozpoutané diskuzi o novém sociálním zařízení pro seniory s psychiatrickým onemocněním, které by mohlo sousedit s novou léčebnou v kasárnách?
Myslím si, že ta celá „kauza" byla uměle vyprovokovaná a nafouknutá vzájemným nepochopením. Tím, že lidé o tom nic nevědí. Dopadlo to tak, jako by to zařízení mělo být hrozbou pro celé sídliště Portyč. Nebezpečí podle mého ale hrozí od nepřizpůsobivých občanů, ne od psychicky nemocných lidí, kteří se léčí U Honzíčka, nebo starých lidí s Alzheimerem. To jsou spíš oběti systému. U Honzíčka se objevují hlavně úzkostní lidé, pacienti s depresemi nebo sociálními fobiemi, ale žádní úchylové nebo psychopati.

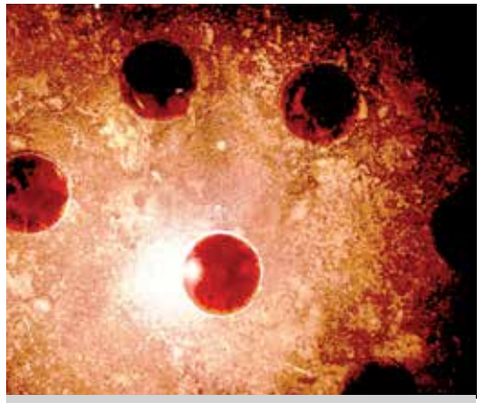

…a naše zlato to je krev od kolébky až po rakev…
Text a foto Milan Princ

A co říkáš tomu, že i zastupitelé těžko rozlišují mezi neškodnými psychiatrickými pacienty a těmi, kteří jsou společnosti nebezpeční?
Protože zastupitelé dělají politiku a jsou zvyklí, že jejich práce je nějaký lobbing, jak dát někomu nějakou zakázku a mít z toho provizi. A najednou se řeší nějaký normální lidský problém, který navíc řeší veřejný zájem a prospěch. A na to politici nejsou zařízení. Proto bych zrušil všechny politické strany, každý politik by měl nést za sebe zodpovědnost a neschovávat se za stranu. A pak by se určitě chovali jinak. I v politikově zájmu by bylo, že než něco řekne, tak by si sehnal dostatek informací k problému.

Pak když člověk slyší to strašení od svého zastupitele, de facto do jisté míry autority, tak je pak snadno zděšen …
Navíc psychických onemocnění a lidí, kteří jimi trpí, samozřejmě přibývá, protože ne každý se s tou zátěží dneška dokáže srovnat. Nevím, jaká je situace v okolních zemích... Jak jsme na tom s užíváním léků...?

Uvádí se, že asi půl milionu lidí v České republice bere antidepresiva...
A to si vezmi, že většina těch lidí chodí normálně stále do práce, nemáme půl milionu invalidních důchodců s depresemi. Spousta z nich navíc jen bere léky a de facto se neléčí, nemají to podpořené psychoterapií. Jen zobou neuroly a podobné věci, než by šli raději za psychiatrem. Pro spoustu lidí je to stále stigma jít za psychiatrem, a proto ta společnost vypadá, jak vypadá. Každý dvacátý, to jsou právě ti manažeři, politici atd… tak to přesně vychází… Ti, co zajdou za psychiatrem, jsou pak spíše oběti společenského systému.

Bavíme se o obrušování hran mezi takzvanou normální společností a psychiatrickými pacienty. Kdo by podle tebe mohl toto téma více odtabuizovávat?
To je asi problém obou stran. Jednak těch pacientů, kteří se bojí přiznat, že jsou psychiatricky léčení, a pak je tu obava druhé strany, těch takzvaně zdravých lidí, z pacientů, o kterých zase nic neví… Když ti kamarád řekne, že měl hroznou chřipku, tak k němu tu empatii máme, ale málokdo ti řekne, že byl půl roku v „blázinci". Je to stále tabu. Přitom je to nemoc jako jakákoliv jiná. To si s sebou neseme nejen z komunismu, ale už z Rakouska–Uherska, kdy se začaly psychiatrické choroby nějak pojmenovávat a léčit.

Dnes jsme ale díky novým lékům a přístupu personálu k pacientům jinde... Nebo se pletu?
Jsem toho názoru, že ty léky jsou sice nutné, ale to rozhodující máme my v hlavě. To nejdůležitější je najít si svého psychoterapeuta. Každý člověk by měl mít někoho, komu se může vypovídat. Nemusí to být profesionální terapeut, ale i kněz nebo kamarád. Dneska je společnost příliš atomizovaná a nedůvěřivá. Dost se stýkám s mladými lidmi skrze muziku a zjišťuju, že ti velmi mladí kolikrát nemají ani jednoho člověka, s kým by mohli tyto problémy sdílet. Často ani ti kamarádi, kteří jsou nablízku, nic takového nechtějí slyšet a neví, jak na to reagovat.

Když s psychickými potížemi nemá člověk ani minimální osobní zkušenost, není tak těžké se divit tomu, že lidé nevědí, co s tím. Společnost není nastavená tak, aby šla příkladem v empatickém myšlení...
Je to nastavené tak, že když je někdo empatický, je hned podezřelý. Má být distanc, lidé se mají chovat slušně, mají mít odstup od manažerů a šéfů, mají poslouchat a být rádi, že mají aspoň nějakou práci za osm tisíc čistého. A ve škole... K čemu jsou děti vedené? Jen k tomu, aby měly ostré lokty a dokázaly se samy o sebe postarat. Stále se jen poměřujeme, je třeba podat výkon a růst.

Růst růstu tomu moc chytře říkají, že? Což nejde donekonečna, ale to zaklínadlo je všudypřítomné… Proč neposloucháme svou intuici, svou duši?
Každý ji máme jinou s jiným žebříčkem hodnot. Někdo hromadí peníze, moc a bohatství. Jiný staví na duchovních věcech. Vždycky opakuji to, co nám říkal Karel Kryl, že „poslední košile nemá kapsy". Ale to si lidé neuvědomují. Co s tím majetkem bude, co tím získají…? Jde jim jen o moc, ale neví, co s tou mocí mají udělat. Ani neví, co je to moc. Je moc a nemoc, je to velmi podobné.

ZBYNĚK KONVIČKA

Strašák jménem brownfield
Z Bakalářů až na Jih

/díl ŠESTÝ/

Květnové putování odstartujeme u kostela, nahlédneme ještě jednou, tentokrát z Roháčovy ulice, do nevzhledného vnitrobloku u pošty a skončíme na kraji města, kde stojí „megapomník“ socialistické architektury a zapomenuté sportoviště.

Na Bakalářích

Územní plán sídelního útvaru (ÚPnSÚ) Písek prostor definuje plochou obytnou (zástavba nad 2NP)

V pomyslné hitparádě píseckých „Strašáků“ u mně vítězí vybydlený dům v památkové zóně Na Bakalářích. A tuto hitparádu vede už přes deset let. Je to klasický příklad nedokonalosti naší legislativy, která to umožňuje a vlastník objektu se proto i přes opakované výzvy města a památkářů chová tak, jak se chová.

Když jsem sem šel pořídit fotografii a z dálky viděl oplocení s cedulemi, myslel jsem si, že se „něco“ konečně stalo a začíná se opravovat. Na ceduli však nebyla informace STAVBA POVOLENA, nýbrž SOUKROMÝ POZEMEK – VSTUP ZAKÁZÁN! Možná, že kdyby průčelí tohoto domu směřovalo přímo na zrekonstruované prostranství u kostela, bylo by už vše jinak? Tahle „známka punku“ je však ukryta za rohem a návštěvník města si jí všimne, jen když zaparkuje přímo před ní. Naštěstí…

Roháčova ulice

ÚPnSÚ Písek prostor definuje jako plochu obytnou (nízkopodlažní zástavba)

Vnitroblok u pošty ze všech možných úhlů pohledu. Tentokrát z Roháčovy ulice, kde je jakýsi „oficiální vjezd“. Selský rozum mi velí, že ani s touto prolukou se asi nic nestane do té doby, než bude vyřešen roh u pošty s eventuálním novým vjezdem, který je určitě nutný. Řekl bych, že tato lokace bude muset být řešena komplexně tzv. kolem dokola a to nebude určitě jednoduché vzhledem k pozemkům různých vlastníků. Jinak malebná ulička v kopci má ještě jeden „zub“ pod „Jiříkem z Poděbrad“ a hezky nepůsobí ani nezastavěný roh do Harantovy ulice naproti zmíněné hospůdce. Plot s přízemní garáží, kde se průběžně vystřídaly dílna, opravna a sběrna. Tento nezastavěný roh na hlavním tahu na Tábor mě osobně straší víc než zmiňovaná proluka nad Žižkovou ulicí. ÚPnSÚ Písek prostor definuje jako plochu vybavenosti komerčního charakteru.

„SOUKROMÝ POZEMEK – VSTUP ZAKÁZÁN!“ Výstavní centrum města… Foto autor

Společenské centrum Družba

ÚPnSÚ Písek prostor definuje plochou vybavenosti komerčního charakteru

V druhé polovině 80. let vyrostlo u sídliště Jih monstrum jménem Družba. Betonový sarkofág s obrovskými vnitřními prostory, jejichž provoz musel spolykat spoustu energie a peněz. Tehdy se to však ještě neřešilo. Město získalo další prostor, kde se daly pořádat kulturní a společenské akce a prvních deset let to tu opravdu žilo. Plesy, koncerty, diskotéky, podnikové akce. Kulturák na nábřeží už to prostě sám nestíhal. Velký BOOM zažila Družba jako DISKOKOMPLEX, do kterého se svého času sjížděli lidé až z Plzně. Bylo to jedno z prvních takových center v kraji. Vše je však pomíjivé, mění se doba i lidé. Poslední akce pro veřejnost se zde konala na Silvestra 2013 a od té doby je tento barák obestřen tajemstvím. Je dobře, že alespoň konečně zmizela původní zastávka MHD a neudržovaný „hrobeček“ se zelení před hlavním vchodem. Toto prostranství teď působí výrazně pozitivněji. Co se ale děje uvnitř?

Hřiště Jih

ÚPnSÚ prostor definuje pro sport a rekreaci

Za „mého“ gymplu (1981–84) jsme sem s klukama jezdili na kolech přes celé město hrát nohejbálek. Sympatické místo na úplném okraji města. Dál už jenom pole a lesy. To vlastně platí i dnes. Tohle místo jsem po téměř třiceti letech navštívil před dvěma roky, když se uvažovalo o vybudování hřišť pro náctileté a tohle byla jedna z možných lokací. Čas se tu zastavil, jen ty stromky vyrostly a vytvořily tu příjemný uzavřený prostor. Je tu ale jedna velká změna. Původní asfaltové hřiště zeje prázdnotou, a když se náhodou někdo rozhodne, že si tady zajezdí na sk8boardu nebo zakope s míčem, je to problém. Těch pár mladochů, které neuchvátil virtuální svět, odsud vyženou místní, kterým vadí, že jsou u toho hluční. Stala se tak z toho spíše taková „zašívárna“, kde se schází takzvaná problémová mládež.

S partičkou píseckých příznivců parkuru jsme tehdy společně s aktivitou „Za hřiště“ nabídli městu, že by zde vznikl areál nejenom pro ně. Kluci dokonce vytvořili vizualizaci, jak by to mohlo celé vypadat, a měl jsem z toho opravdu radost. Respektovali přírodní ráz místa a celý návrh působil jako takový netradiční park s herními prvky a oploceným hřištěm (klec) pro různé sporty. Koncept ale tehdejší radnici evidentnně zaskočil, protože se neuvažovalo o nějakých standardních a unifikovaných prolézačkách, které vidíme po celé republice. Kameny, kmeny, betonové prvky z městského mobiliáře apod. Škoda, mohlo to být celé rychlé a levné... To se ale u nás nenosí! Navíc (stejně jako na jiných radnicích) se potvrdilo to, že co neznáme, tak vlastně neexistuje...

LÁĎA BERAN ML.

Jan Doležal je farářem Římskokatolické farnosti v Písku od roku 2013. Je zároveň okrskovým vikářem píseckého vikariátu, který v současnosti zahrnuje oblast od Protivína po Rožmitál pod Třemšínem. Jan Doležal je rodákem z Volfířova na Dačicku. Dvanáct let působil ve farnosti Lišov u Českých Budějovic a v blízkých obcích.

JAN DOLEŽAL: Předsudky lze řešit dialogem a vzájemným poznáním

Ve svých čtyřiceti letech následuje Jan Doležal ve funkci své předchůdce na písecké faře, mezi nimiž byla řada výrazných osobností: **Karel Vrba** (2002–2013), **Jan Löffelmann** (2001–2002), **Josef Jiran** (1990–2001), **František Kajtman** (1958–1990), **Jan Vrba** (1954–1958), **František Pernegr** (1938–1954), a tak bychom mohli pokračovat až do středověku. Informace o historii písecké farnosti je možné dohledat na webových stránkách *www.farnostpisek.cz.*

Jaká jste měl očekávání při příchodu do Písku?
Bylo to pro mě nové, Písek jsem vůbec neznal a navíc jsem zde získal novou roli vikáře. Přiznám se, že jsem šel do neznáma. Dříve jsem měl zhruba stejný počet farníků, ale rozložený do pěti farností. Tady je mám pohromadě takřka v jednom kostele a starám se také o farnost v Čížové. Znamená to pro mě méně dojíždění a možnost soustředit se na jednu věc. První dojmy z Písku byly určitě pozitivní. Město je nádherné. Pamatuji si, jak jsem v sobotu 6. července 2013 večer přijel do Písku a šel se projít. Smrákalo se, já jsem chodil po mostě a rozjímal, co mě v Písku asi čeká.

Snažíte se navazovat na své předchůdce nebo spíš jít vlastním směrem?
Já jsem samozřejmě své předchůdce znal. Znal jsem i Josefa Jirana, protože to byla osobnost, která překračovala hranice Písku. Když jsem do Písku odcházel, darovali mi moji přátelé hrnek s nápisem „Zůstaň svůj", a já jsem si uvědomil, že se člověk nesmí srovnávat. Řekl jsem to i farníkům: „Nejsem ani Jiran ani páter Vrba, jsem Doležal. Asi mě budete srovnávat, ale o to nejde." Hodně stavím na lidských vztazích. Duchovní souznění lze nejlépe stavět na přirozeném přátelství, na vzájemné odpovědnosti a porozumění. Pro mě je zásadní taková ta lidská rovina, otevřenost a důvěra k lidem. Po dvou letech cítím, že se to začíná dařit a mám z toho radost.

Jak byste píseckou farnost charakterizoval?
Život naší farnosti se odehrává ve dvou hlavních kostelích. Klášterní kostel spravují bratři Petrini a ustálila se zvyklost, že ke klášternímu kostelu více tíhnou mladší rodiny, děti a mládež. Nedělní bohoslužba je jim tam uzpůsobená. Naopak v děkanském kostele se schází spíš starší část farnosti. Když člověk vnímá atmosféru obou kostelů, tak odrážejí dvě stránky naší farnosti – tu konzervativnější a stabilní a tu mladou, hledající jak žít svou víru v dnešním světě. Přiznávám, že v historii farnosti byly i chvíle, kdy se tato dvě společenství oddělovala. Jsem velmi rád, že s bratry Petriny spolupracujeme a opravdu se snažíme farnost tmelit. Myslím, že vztahy obou generací jsou dnes výborné. V rámci farnosti existují také různá společenství podle spiritualit – například hnutí fokoláre, společenství charismatické obnovy a další. Scházejí se také skupiny rodin, maminek s dětmi, ministrantů, biblická hodina, hovory o víře. Rád bych nabídl v budoucnu setkávání manželů či setkávání mužů.

Kolik máte farníků?
Podle posledního sčítání v říjnu loňského roku navštěvuje pět nedělních bohoslužeb v Písku celkem asi 600 lidí. Z toho asi 100 se jich podílí na různých aktivitách. Pokřtěných katolíků bychom našli v Písku tisíce, ale většina z nich nevnímá potřebu přiblížit se farnosti. Některým dostačuje kontakt s církví skrze svátosti křtu, pohřbu a svatby. Ročně je tady asi 40 křtů a stejný počet pohřbů, asi 10 svateb.

Jak vidíte postavení vaší farnosti v rámci celého města? Zapojujete se do veřejného života?
Funguje tady například spolupráce s městem v rámci Píseckého adventu, což bychom chtěli i pro budoucí roky rozvíjet. Dnešní společnost slaví různé i křesťanské svátky, ale už se vyprázdnil jejich obsah. Lidé často ani nerozumí, proč se svátky slaví, a složitě hledají, jakou náplň jim dát. Chceme se zasadit o to, aby lidé více porozuměli duchovním kořenům svátků a tím i sami sobě. Pak je tady oblast kultury. Mám radost, že se v rámci husitského roku podařilo otevřít pro letošní sezónu pro veřejnost písecké kostely – děkanský, klášterní a sv. Václava. Spolupracujeme také při organizaci koncertů v kostelích. To je kultura, která přesahuje do duchovní oblasti. Chceme učit lidi tomu, že naši předkové vytvořili nějaký prostor, který není jen koncertní síní nebo muzeem, ale je to duchovní prostor, chrám Boží a místo, kde člověk hledá přesah svého života. Dává mu to hloubku a smysl.

Angažujete se také v sociální oblasti?
Jako katoličtí kněží v Písku – tedy tři bratři Petrini, jáhen Karel Lednický a já – máme rozdělená zařízení pro seniory a každý týden má každý z nás v některém z nich bohoslužbu. Já mám na starosti Seniorský dům. Kromě bohoslužby navštěvuji ty, kteří jsou upoutáni na lůžko. Snažím se je doprovázet a pomáhat jim pochopit, že i tahle fáze života je důležitá a že na to nejsou sami. Doprovázíme je k důležitému okamžiku života – ke smrti – jako přechodu k věčnému životu.

Vidíte v Písku nějaké problémy, které chcete pomoci řešit?
Jsem rád, že jsou v Písku nadstandardní vztahy mezi církvemi. Snažíme se navzájem podporovat, teď jsme například při nedělní bohoslužbě vybírali na vyhořelý husitský kostel v Mirovicích. Do naší farnosti patří také Michal Mižigár, ministrant a Rom, který studuje filosofickou fakultu a podílel se na založení spolku CEROK

(Centrum romské kultury). Romskou otázku vidím v Písku jako velmi citlivou, hlavně na sídlišti Dukla. Od září začneme do Ceroku docházet na výuku náboženství, někteří naši farníci už tam doučují děti. Můžeme podpořit dobré aktivity a porozumění v rámci minorit v Písku. Líbí se mi, že je to aktivita, která vychází z nich, nikoli ruka podaná z vnějšku. Já sám se už dva měsíce s Michalem scházím a snažím se učit romsky. Nejde mi jenom o jazyk, nedělám si iluze, že se naučím romsky. Spíš mi jde o to, poznat romskou kulturu a odlišnost. Vnímám tam některé hezké věci, které si Romové uchovávají a my o nich ani nevíme. Často vidíme jen tu negativní stránku a kriminalitu, které se na Romy lepí.

Je v romské komunitě hodně věřících?
Romská mládež už je chycena takovým tím konzumismem a způsobuje to velké problémy. Ale celkově Romové žádají o křest a věří v Boha. Romská mentalita v sobě ale má i mnoho pověrečnosti. Často nerozlišují mezi vírou a pověrou, takže je to jakási směsice, která utváří jejich vztah k Bohu. Romové se modlí, žijí svou víru vlastním způsobem a občas to má přesah i do farnosti. Odehrávají se tu romské křty a svatby, ale bohoslužby nenavštěvují.

Jak chcete pomoci s řešením jejich problémů?
Myslím si, že v rámci CEROKU bychom mohli leccos udělat. Například 30. května bude v Ražicích a v Putimi pouť dětí v rámci vikariátu a tam bychom rádi přizvali i romské děti. Naší snahou je, aby většinové děti a romské děti měly společné zážitky, které jsou pozitivní. To pak samozřejmě bourá různé předsudky a pomáhá to víc se pochopit a sžít. Jsem rád, že se paní starostka veřejně postavila za CEROK. Já to podporuji a snažím se dělat osvětu, protože sám dobře vím, co jsou to předsudky. Předsudků vůči církvi a kněžím je spousta a stále na ně narážíme. Někdy je až překvapivé, s jakou agresivitou se člověk setká. Nebráním se kritice, která je oprávněná, ale vadí mi taková ta agresivní forma, která je často založena na nějakých polopravdách nebo na takových zvláštních informacích, které člověk někdy zaslechne nebo získá skrz mediální masáž.

Při jakých příležitostech se s tím setkáváte?
Při různých setkáních. Osobně se snažím překonávat různé předsudky dialogem a vzájemným poznáním. Třeba při přípravách na křest tím začínám: „Buďme upřímní, máte-li něco proti církvi, tak mluvme otevřeně.“ Existuje tady například takový rozruch kolem restitucí, nepochopení té věci a předsudky, vyvolává to zvláštní agresivitu vůči církvi, které moc nerozumím. Ale při osobních setkáních se dají i předsudky řešit a mluvit o nich bez negativních emocí.

Dotýkají se restituce i písecké farnosti?
I v Písku se církvi vrací nějaké pozemky v okolních vsích, ale ten proces se zdržuje ze strany úřadů. Sám nemám podrobný přehled, právní věci řeší spíše biskupství.

Co říkáte současné podobě městské slavnosti v Písku, kdy nedělní procesí, které bylo historicky jejím jádrem, dnes stojí mimo hlavní program a navštěvuje ho minimum lidí?
Loni jsem slavnost zažil poprvé. Až tady v Písku jsem pochopil její historii a souvislosti, za kterých vznikla. Tedy prožitku lidí, kteří byli křesťané a měli potřebu vděčnosti, prosby za svůj život a bezpečí. Je to podobný problém jako u ostatních svátků. Podstata tohoto svátku se vyprázdnila, město ji nahradilo jinými slavnostmi, které ostatně vůbec nepokládám za špatné. Ale samozřejmě mě mrzí, že se ze slavnosti vytratil její společenský ráz a že představitelé města, alespoň ti předchozí, nejevili o vlastní církevní slavnost zájem. Trochu se z toho stala čistě farní akce. Veřejnost jako by si říkala: „Tady je nějaká akce katolíků a my jí moc nerozumíme.“ Je to pohled na církev jako na středověkou společnost, která dělá zvláštní věci, kterým nerozumíme a které patří někam do minulosti. To mě mrzí a rád bych se ještě teď do slavnosti setkal s paní starostkou a popovídal si s ní o tom. Jezdím hodně do Bavorska nebo do Rakouska a tam jsou tyhle věci zvykem, mají tam tradici a je to záležitost celého města. Lidé vnímají jako něco důležitého dát slavnostem duchovní rozměr. Musíme se to učit a mluvit o tom, domluvit se na formě, které by lidé rozuměli. Protože zatím mám pocit, že tomu nerozumí a tím pádem to ani nevnímají jako důležité.

Po obnovení slavnosti v 90. letech se někteří představitelé města procesí zúčastňovali…
Možná je v tom i trochu strach. Zase je to o těch předsudcích, že zadat si něco s církví znamená ztratit politický kredit, takový mám pocit. Jinak je to na venkově a jinak v rámci větších měst.

Plánujete v letošním roce nějaké zajímavé akce i pro širokou veřejnost?
10. května bude v děkanském kostele koncert sboru Přátelé zpěvu z Karviné. 30. května se bude konat vikariátní pouť dětí, které půjdou z nádraží v Ražicích do Putimi a v rámci cesty budou zastavení a seznámení se mší svatou. Na podzim bude v děkanském kostele celá řada koncertů: 13. prosince koncert Schola Gregoriana a 26. prosince opět Rybova mše vánoční v podání sboru Sonitus.

Pane faráři, máte nějaké krédo do budoucna? Chtěl byste v Písku zůstat?
Kněz samozřejmě nemůže nic plánovat, protože jeho působení záleží na jeho představeném, na biskupovi. Ale rád bych zůstal, v Písku se mi líbí a vidím tady možnosti pro své působení. Uvidíme, může to být dvacet let nebo dva roky. Krédo nemám, ale přál bych Písečákům, aby dokázali vnímat jinakost bez předsudků, ať už jsou to Romové, křesťané nebo další. Třeba spor o tu slavnou lávku u Václava. Řekl bych, že se tady projevuje taková ta česká a zároveň maloměšťácká úzkoprsost. Písek měl v historii významné postavení, postupně ho ale ztrácí a město je hodně uzavřené samo do sebe. Přál bych Písečákům odvahu vykročit ze své omezenosti a zároveň nalézt otevřenost pro jinakost, odvahu snažit se porozumět věcem, než se jim bránit a vyhraňovat se. Ale to platí pro celou naši společnost.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

Bohoslužba u Morového sloupu na Alšově náměstí při procesí s obrazem Panny Marie Písecké, které bylo po revoluci obnoveno v rámci městské slavnosti, konané v Písku od 18. století. Foto J. Škoch, archiv farnosti

Mlynařík dlouhoocasý – před pilou neunikne

Charakteristickým a určovacím znakem této malé sýkory je její dlouhý ocásek, jak už má i v názvu, který je přibližně stejně dlouhý jako její tělo. Co ji u nás nejvíc ohrožuje?

Ocásek je dokonce jediným spolehlivým rozpoznávacím znakem pro určování pohlaví, a to jen v období hnízdění. Všechny druhy sýkor totiž k hnízdění využívají opuštěné dutiny po strakapoudech a dalších druzích ptáků, kteří dokáží tesat ve dřevě, a obsazují kdejaké štěrbiny či skuliny. Mlynařík je jediná sýkora, která si hnízdo (dutinu) staví sama. Na vejcích sedí pouze samička, a protože má dlouhý ocásek a hnízdo je příliš malé, má ho celý ohnutý, čímž se odliší od samce.

U nás žijí dva poddruhy, evropský a severský. Evropský má přes oko tmavý proužek, severský má hlavičku celou bílou. Oba druhy se mezi sebou kříží. Na fotografii je náš středoevropský. Další zvláštností je, že mnohdy pomáhají rodičům s krmením mláďat druhé snůšky mláďata z té první. Živí se výlučně hmyzem. V první snůšce bývá kolem deseti mláďat, v druhé méně.

Na Písecku najdete mlynaříky jak v parcích, tak v lesích, hlavně však kolem řeky Otavy a rybníků. Nejlépe jsou pozorovatelní v zimě, kdy se sdružují v menší hejnka. Již v půlce měsíce března utvoří páry a stavějí hnízda. A právě v tomto období jsou nejzranitelnější. Ochrana by přitom byla velmi jednoduchá. Stačilo by pozměnit zákon o kácení a prořezávání dřevin. Chytré hlavy vymyslely konec vegetačního klidu na dobu, kdy již mnoho ptačích druhů nejen sedí na vejcích, ale dokonce i krmí mláďata. Před pilou a křovinořezem prostě úniku není.

TEXT A FOTO JIŘÍ DUCHOŇ

Více fotografií najdete na www.naturfoto-duchon.com

INZERCE

POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA
Písek a okolí
Harantova 415
(vedle Gigacomputeru)
Stálá služba 24 hodin denně, též SO, NE a svátky
Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz
ZNAK KVALITY PROPŮJČUJE SDRUŽENÍ POHŘEBNICTVÍ ČR

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK S.R.O.
POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ
Pohotovost 604 221 737
Lesní hřbitov - mobil 603 831 021
737 206 711
Lesní hřbitov - kancelář 382 212 011
E-mail: hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz
ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY
ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU
JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ ISO 9001 LL-C (Certification) ISO 14001 LL-C (Certification) OHSAS 18001 LL-C (Certification)

Popis jednoho zápasu v šesti dějstvích

PRVNÍ DĚJSTVÍ

„True Detective, to prostě musíš vidět, fakt pecka seriál!“ Hm, když musím, tak musím. Sice mi filmy a seriály lezou ušima, ale proč si po pátém – jakkoliv skvělém - animovaném seriálu pro děti, který jsem za poslední rok přeložil, nedopřát trochu temnoty (v češtině se True Detective jmenuje Temný případ), navíc s luxusem překladu, k němuž jsem nemusel přiložit ruku? OK, kde můžu seriál vidět, když ho dávají na HBO, a já nemám televizi? „Normálka, na Ulož.to.“ Aha, ale já stahuju nerad, hlavně když už dneska fungují za pár korun měsíčně nejrůznější multimediální online půjčovny. Trochu jsem tedy zapátral, jak lze legálně sledovat produkci stanice HBO, a objevil službu HBO GO pro přenosná zařízení. Pro registraci do služby je ovšem třeba vybrat si operátora, u něhož si zaplatíte tarif pro sledování internetové televize včetně kanálu HBO. Zvolil jsem O2, jelikož firma právě nabízela výhodný balíček obsahující i mnou požadovaný filmový kanál. Zatím dobrý, řekli by Pepa a Radek.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Objednávám si po internetu kýžený balíček za pouhých 299 měsíčně, záhy volá ochotný kyslíkový operátor. Vysvětlím mu svůj záměr a několikrát opakuji, že mi jde hlavně o sledování stanice HBO. Několikrát také opakuji, že set-top box za dva tisíce nechci a nepotřebuji, neb nemám televizní přijímač a internetovou televizi budu sledovat pouze na počítači. „Jistě, není problém, pane“, ujišťuje mě neviditelný hokynář. Smlouva je uzavřena, služba za pár dní spuštěna.

Hurá, jdu se tedy ponořit do temnoty onoho opěvovaného Temného případu netuše, že se sám stanu aktérem směšné frašky. Při pokusu zaregistrovat se do služby HBO GO na mě vyskočí požadavek: „Zadejte kód, který najdete v sekci Archiv ve své internetové televizi.“ Nemoha zaboha objevit sekci Archiv, opět se obracím na všemocného Operátora, jemuž popíšu svůj problém. „Zapněte svůj set-top box a vyhledejte v ní sekci Archiv“, zní instrukce v chatovacím okénku. „Děkuji vám převelice za radu, dobrý muži, ale právě jsem vám psal, že nemám televizi, tudíž ani set-top box, a tudíž ho ani nemohu zapnout a přejít do sekce Archiv, to dá rozum, ne?“„V tom případě je mi líto.“ „V tom případě mně taky a chci službu okamžitě zrušit.“ „Do 14 dní pošlete žádost o zrušení služby na naši adresu...“

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Žádost o zrušení služby odeslána následující den. Za 14 dní telefon od operátorky. „Dobrý den, pokud nechcete platit smluvní pokutu za předčasné zrušení služby, dojděte si ještě dnes na kamennou prodejnu ve vašem městě.“ „Ale vždyť jsem v zákonné lhůtě poslal žádost o zrušení.“ „Měl jste poslat písemnou výpověď smlouvy, nikoliv písemnou žádost o zrušení služby, ale nevadí, když dnes zajdete na prodejnu, tu výpověď s vámi sepíšou.“

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

V kamenné prodejně v Písku téhož dne: „To jdete pozdě, pane, už je po termínu.“ „Ale dnes mi volala operátorka, že...“ „Je mi líto, jestli chcete vypovědět smlouvu, bude to jedině se smluvní pokutou.“ Odcházím rozezlen, a dávám to na sobě znát. Okamžitě volám operátorovi, probojuji se až na výpovědní oddělení (či jak se ten specializovaný department nazývá). „Ano, pane, vidím zde, že máte ještě tři dny na výpověď smlouvy. Zajděte si na kamennou prodejnu.“ „Tam jsem právě byl.“ „Zajděte tam znova, určitě vám tam vyhoví.“ Vím, že nevyhoví, ale nejsem z těch, co se předčasně vzdávají.

PÁTÉ DĚJSTVÍ

V kamenné prodejně v Písku téhož dne: „Už jsem vám říkala, že smlouvu vám vypovím jedině se smluvní pokutou.“ „Okamžitě volejte na to vaše výpovědní oddělení!“, řvu již vzteky bez sebe. Slečna neochotně vytáčí číslo, předává mě kolegyni na lince: „Ano, mám tu před sebou váš dopis s podpisem, zdá se, že vše souhlasí. V pondělí se vám ozvu, musí to projednat příslušné oddělení...“ Že by oddělení kontroly výpovědních oddělení? Netuším, neptám se, absurdita situace mě zmáhá.

ŠESTÉ DĚJSTVÍ

Jak skončí tento popis jednoho zápasu? Udělají s Petrem P. krátký proces? Dostane se na Zámek, kde mu konečně vypoví Smlouvu? Nebo se jednoho rána probudí jako obludný hmyz s nápisem „O2-dle nůdle“ na krovkách? To je zatím ve hvězdách. Stejně jako to, zda v molochu O2 pravá ruka neví, co dělá levá. Anebo to naopak

vědí moc dobře a chtějí jen odradit slabší kusy od výpovědí smluv, které jsou výhodné hlavně pro ně, nekonečným posíláním svých „vážených zákazníků“ od čerta k ďáblu. Což by bylo vskutku pikantní vzhledem k faktu, že právě firma O2 uveřejnila v časopise pro seniory Vital Plus návod, jak se bránit „šmejdům“ a uzavírání nevýhodných smluv. A sám jsem byl svědkem toho, jak na kamenné prodejně O2 v Písku běduje seniorka, že když zaplatí osm set korun měsíčně za telefon, už jí nezbude na jídlo. Pracovníci prodejny jen lhostejně krčili rameny: „Neměla jste tu smlouvu uzavírat.“

Už slyším ty knížecí rady: „Tak přejdi k jinému operátorovi.“ Ano, taky možnost, ale z deště pod okap už jsem se přemístil několikrát a bezvýsledně. Zbývá mi nejspíš poslední možnost: zahodit telefon, ušmiknout internet, rozdělat na střeše našeho domu oheň a s okolním světem komunikovat pomocí kouřových signálů. A těch 299 korun měsíčně radši posílat na Člověka v tísni, který je použije na řešení skutečných problémů ve světě, a ne na pitomou kratochvíli jednoho zmlsaného příslušníka západní bohaté společnosti, který je jen obětí vlastní pohodlnosti. A dobře mi tak – kdybych čas, ztracený zřizováním a rušením internetové televize, strávil radši četbou Franze Kafky, udělal bych líp a nemusel si připadat jako postava z jeho knih.

PETR PUTNA

EPILOG

Došlo po uzávěrce: Bojovník a písecký bombardér Petr P. nakonec Proces vyhrál. Neuvěřitelné;-)

DOBRÁ ZPRÁVA – BLAHOPŘEJEME:

Čápata v Makově byla první!

V záchranné stanici živočichů Makov se o posledním dubnovém víkendu vylíhla čápata. „V letošním roce začali čápi snášet o deset dnů dříve než v jiných letech, první vajíčko snesli už 21. března. Pravděpodobně tak jde o první čapí mláďata v Česku. Celý průběh hnízdění je možné sledovat online na našich webových stránkách,“ sdělil vedoucí stanice Libor Šejna.

Foto Libor Šejna, více na www.makov.cz

Zásah v pravou chvíli

Na střední zdravotnické škole vychovávají studenty, kteří neváhají poskytnout pomoc. Ukázalo se to v případě, o kterém redakci informovala Jana Syková z Písku.

„Procházela jsem se s neteří a všimla jsem si, jak na zemi leží muž, kterému tekla z nosu proudem krev. Lidi na to koukali a dělali, jako by tam nic nebylo, jen jeden mladý muž se snažil mu pomoct. Myslím, že by si zasloužil poděkování od města, zašpinil si tou krví svoje oblečení. Neteřinka Lucka si vzpomněla, že ten mladík se jmenuje Pavel Moravec," píše Jana Syková.

Studenta 1. ročníku SZŠ Písek Pavla Moravce jsme zastihli o velké přestávce. Vypráví: „Šel jsem asi ve tři hodiny odpoledne s přítelkyní a spatřili jsme v Gregorově ulici ležet na zemi nějakého muže. Kolem bylo dost lidí, ale všichni ho obcházeli, nikdo se o něj nezajímal... Přitom kolem bylo možná půl kýble krve. Pak vyšla nějaká paní a říkala, že už volala sanitku, tak jsem se díval, co mu je. Nepřestával krvácet."

Po krátké prohlídce Pavel silně stiskl muži křídla nosu a podržel asi tři minuty, čímž se krvácení podařilo zastavit. „Myslím, že kdyby tam zůstal ležet delší dobu bez pomoci, tak mohl možná i vykrvácet. Byl sice při vědomí, ale dost opilý, nebyl schopný ani sedět, točila se mu hlava, tak jsem ho položil na bok a podložil hlavu, aby mohla krev případně volně odtékat."

Strážníkům městské policie, kteří pak na místo dorazili, muž prý vypověděl, že je bezdomovec a omlouval se, že trošku přehnal nějakou oslavu s kamarádem. Pavel vzpomíná: „Dost negativně mne překvapilo chování strážníků – podle mne

měli spíš toho pána uklidňovat, a ne ho napomínat a něco mu pořád vyčítat... A pak ho dokonce položili na záda – to bych od strážníků nečekal, mohl se udusit, pokud by se krvácení obnovilo... Ale oni mi jen řekli, že nemám mít obavu, že sanitka si s ním poradí, což se mi tedy od nich nezdálo moc profesionální."

Podle Pavla by všichni jeho spolužáci zareagovali stejně, škola je na podobné situace výborně připravuje: „Na škole jsem moc spokojený, nejvíc mne baví ošetřovatelství a právě první pomoc. I když nechci pracovat ve zdravotnictví, ale u státní policie. Předpokládám, že se budu chovat profesionálněji než ti strážníci," směje se Pavel. A závěr příběhu? „Když přijela sanitka, tak zjistili, že ten pán má prasklou nosní přepážku. Zpětně mi moc děkoval za pomoc, měl jsem z toho radost. I přítelkyně na mne byla pyšná. Jen nechápu, že tolik lidí může nechat krvácejícího ležet bez povšimnutí," končí vyprávění Pavel...

TEXT A FOTO ZDENKA JELENOVÁ

BAZAR

řádková inzerce

PRODÁM klavír Casualplay – křídlo s vídeňskou mechanikou od výrobce Lyra. Cena 15000,- Kč. K osobnímu vyzvednutí v Protivíně. ***Tel. 733 672 702.***

PRODÁM dětské postýlky i jednotlivě: 1x skládací cestovní, 2x klasická dřevěná s matrací. Cena dohodou, ***tel. 739 348 550.***

NEKOMERČNÍ INZERCE:
cena 40,- Kč (do pěti řádek)

Velké nám. 1, pondělí 9–12 a 13– 15h, středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12h.
inzerce@piseckysvet.cz, tel. 739 348 550

UZÁVĚRKA VŽDY 20. DNE V MĚSÍCI

SBÍRKA:

Pomůžete těžce zkoušenému Nepálu?

Středisko humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE vyhlásilo sbírku na pomoc Nepálu, poničenému zemětřesením.

Dlouholetí partneři ve světové síti církevních organizací ACT Alliance mají v Nepálu spolupracovníky a začali pomáhat bezprostředně po zemětřesení. Zasažení lidé potřebují především léky, deky, potraviny a čistou vodu.

Číslo účtu: **292949292/0300, v.s. 319.**

Přispět můžete i DMS – z mobilu poslat zprávu **„DMS DIAKONIEPOMOC"** na číslo **87 777** *(cena 30,- Kč, pro příjemce 28,50).*

Co s galerií?

Centrum kultury změny zřejmě neminou a v souvislosti s nimi se možná pohnou i nějaká škatulata, i když – z důvodů možná taktických – se o žádném prudkém otřesu zatím nemluví. Hýbání ani třesení přitom z pohledu běžného Písečana notného významu nemá. Toho zajímá, zda za své daně dostane alespoň část toho, co by si představoval. Zejména když nečutá ani se nepotí napětím z čutání jiných, a zajímá se o regionální umění či svépomocnou kulturu.

Málokdo z nás, kteří vládneme spíše perem, štětcem, dlátem nebo taháme za nitky pimprlat, přijde s ucelenou koncepcí komunální kultury, navíc vtělené do příslušné městské instituce. Syntézu musíme přenechat odborníkům voleným a placeným. Možná však tu ten, tu onen přikvačíme s dílčím návrhem. Ten můj se týká Galerie Portyč, instituce, která – alespoň v očích nepíseckých výtvarných umělců – zaujímá na řebříčku důležitosti institucionálních výtvarných síní v Písku krásné třetí, avšak zároveň poslední místo. A není to vinou entuziastů pod vedením paní Ivany Hejlové, kteří se v ní bijí s nepřízní rozpočtů, polohy a sponzorů, umocněnou pramalým zájmem všech radnic, které pamatuji...

S rozpočtem Galerie Portyč nepohnu, na vlastní sponzoring nemám a využití daní určovat nesmím. Dal jsem však o galerii řeč s kolegy z partnerského Deggendorfu a z Vodňan. Rozhovořili se, když jsem je seznámil s otevíracími hodinami síně. Shodli jsme se, že jsou jak stvořené pro nezaměstnané a chudší důchodce, kteří nevydrží dlouho v nákupních hangárech. Mé sdělení, že je výstavní síň o nedělích zavřená, vyvolalo pochybnosti o duchovním zaměření obyvatel města a já musel vysvětlovat, že nejsme příslušníci nějaké přísné sekty, která svým členům nedopřeje nedělní povyražení…

Zkuste prosím, vy, kteří máte od zdejšího lidu tu moc, udělat z Galerie Portyč normální výstavní síň! Klidně ji nechte zavřenou i několik pracovních dnů, ale otevřete ji o sobotách, nedělích a svátcích. Umožněte, aby umělci mohli držet i vlastní služby. Vím, co je hmotná odpovědnost – v tom by vám mohli poradit radní z partnerského Deggendorfu, kteří takto svěřují překrásnou galerii Kapuzinerstadl do rukou tamních umělců, i když je vybavena zařízením nemalé ceny. Standardní výstavná síň Galerie Portyč by pak mohla pomoci rozvíjet cestovní ruch v Písku, protože má co nabídnout!

ANDREJ RÁDY

LAĎKA RANÍKOVÁ: Nanášením barev vyjádřím radost i žal

Panoramata velehor, pohledy na nebetyčné štíty někdy způsobují závratě. Podobný zážitek se může dostavit v galerii napěchované dech beroucími jmény a díly slavných mistrů. Krajina kolem Písku závratě nevyvolává, dech spíše uklidňuje a přináší pohodu. Stejné je to s artefakty, které vycházejí z rukou písecké keramičky Laďky Raníkové. Dech se vám nezúží, ale pocítíte, že klid, který vyzařují, je vykoupený velkou dávkou elementární moudrosti, trpělivosti a pokory.

Laďka Raníková. Foto Vladimír Teringl

Nebyla to dětská touha stát se umělkyní, nepoštívala ji touha vyniknout nad své okolí, to jen série traumat a krizí středního věku – ostatně jako u mnoha nejen dnešních volnočasových výtvarníků – jí vložily do ruky štětec a pomůcky k modelování. Začínala tedy bez velikých ambicí a vzorů – ty se při arteterapii nenosí.

Laďka Raníková je – jako mnozí v našem městě – potomkem vojenské rodiny. Po větší část dospělého života si Laďka vydělávala v hospodě, kde život sice dával a bral, ubíhal, ale nezůstával po něm žádný hmatatelný výsledek. Až zaměstnání v Horizontu ji postavilo před hroudu uhnětené hrnčířské hlíny a ona zjistila, že to je ono. Platilo: nejprve navrhnout, nakreslit, a poté vymodelovat. *„Byla to ode mne hrozná troufalost,“* přiznává dnes nejen sama sobě: *„Neznala jsem ani ty nejelementárnější základy a brala jsem to jen jako příjemnou hru.“* A tak ji čekala známá trasa omylů a opakovaných pokusů. Dobová móda a snad i špetka ochoty k ezoteričnu ji nabídly první hlavní téma – anděla s rukama nabízejícíma světlo a snad i dobro. Postupně se jich rozlétlo do světa nemálo.

V Písku nemáme žádné volnočasové umělecké pracoviště pro dospělé, a tak Laďka Raníková svoji „volnou“ tvorbu realizuje v mikrobytu s výhledem na Duklu. S vysušenými, křehkými polotovary se pak snaží dokodrcat linkovým autobusem na samý vrch Hradiště, aby je tam vypálila ve snad jediné zdejší dostupné peci občanského sdružení Krteček. Ne všechny plastiky tuto cestu přežijí, o to větší je však radost, když se jim podaří obléci terakotový nebo glazovaný kabátek, ve kterém odcházejí za svými novými majiteli. Jedním z nich je paní Štěpánka Hanousková, která vládne nad mini Zoo Wapiti v Perneku u Lipenské přehrady. Ta si objednala sérii pohádkových postaviček z českých televizních seriálů – a část z nich už na místo určení také odputovala.

Laďka Raníková, Trávy – reprezentovaly PUB v Bavorsku. Foto autor

Dosud největšího keramického zadostiučinění se Laďce dostalo loni, když její terakotová plastika sv. Jana Nepomuckého byla v rámci oslav tohoto světce předána do sbírek Nepomukova muzea v Plattlingu, městečka nacházejícího se v politickém okresu partnerského Deggendorfu.

Laďka Raníková patří k volné skupině volnočasových výtvarníků, které vyprodukovala Sladovna v prvních letech své existence, kdy v ní vedla tvořivou dílnu paní Alena Pintýřová. Její malířské pokusy začaly v tehdejším kroužku, v němž se scházeli vážní zájemci o výtvarné techniky i lidé toužící pouze po zajímavém a inteligentním relaxu. Mezi ty druhé se zařadila i ona. *„Začínala jsem rovnou olejovými barvami a na velkých formátech. Šlo mi jen o to, abych ze sebe malováním, nanášením barev v příjemném a přátelském prostředí, vyjádřila radost nebo žal. Až později mne někteří kamarádi naváděli – a ti nejtvrdošíjnější ještě stále navádějí – abych se vrátila na začátek a zkoušela kresbu a různá ta povinná cvičení. Začala jsem dokonce docházet na hodiny do ateliérů akademických malířů, protože jsem si chtěla dokázat, že na to prostě mám. Brzy jsem však poznala, že v ateliérech je to o tvrdé práci, zatímco já se chci malováním jen a jen bavit.“*

Při otázce na umělecké vzory se Laďka pousměje: *„Moc malířů, jejich děl, se mi líbí, ale nesnažím se je napodobovat. Když zkouším jakýkoli námět nebo jakoukoli techniku, stejně nakonec sklouznu do toho svého patlání.“*

Je si vědomá absence výtvarného vzdělání. Často tuto mezeru ilustruje svým věčným bojem s perspektivou a otevřeně dává k dobru, jak při jednom společném malování v jisté šumavské chalupě bylo třeba namalovat interiér světnice s kachlovými kamny, natahovala si na sololitovou desku pomocné provázky.

Laďka Raníková je členkou Prácheňské umělecké besedy a hned od jejího počátku se zařadila nikoli mezi výtvarníky, nýbrž do sekce přátel umění. Prý aby nerušila, ale mohla být mezi fajn lidmi, kamarády, kteří ji dokáží inspirovat. Sama však také dokáže inspirovat jiné a pomoci jim při jejich tvorbě jako modelka. Obrázky Laďky Raníkové zřejmě nebudou součástí výtvarných sbírek zdejších muzeí, její keramika však už dnes zdobí interiéry a přináší radost – a to je také hlavní cíl autorky.

ANDREJ RÁDY

Patří do Píseckých hor zážitková stezka pro horská kola?

Rada města Písku schválila 16. dubna záměr vypracovat studii, kam v Píseckých horách umístit tzv. singltrek – zážitkovou cyklistickou stezku pro horská kola. Mělo by jít o novou atraktivitu pro cestovní ruch. Tomáš Kvasnička ze společnosti Singltrek, s.r.o., v Jablonci nad Nisou, který pro radu města zpracoval podklady, odhaduje, že by stezka mohla přitahovat na 40 tisíc příznivců horských kol ročně. Otázkou je, zda by se podařilo najít dostatečně citlivé řešení bez zásadního dopadu na území klidu. K záměru se kriticky vyjádřil jednatel Lesů města Písku Václav Zámečník. Celý materiál můžete najít na www.piseckysvet.cz. Požádali jsme o názor aktivní písecké bikery a otázce věnujeme také anketu na následující straně. -red-

Písek je se svým okolím z hlediska bikingu naprosto geniálním místem. Můžeme hodiny a hodiny jezdit po cestách a stezkách píseckých hor, hůreckých, vlasteckých a jiných lesů a potkat jen srny, laně, lišky a divočáky, kteří po vás zvědavě kouknou a odhopsají někam do mlází. Některá setkání jsou až intimní, neb biker je z principu tvor nehlučný (ona je jízda v terénu poměrně fyzicky náročná, takže halekání na lesy nepřipadá v úvahu), a není tak výjimkou být ze všech stran obklopen třicetihlavým stádem prasat. To se lidem za ploty hřišť a sportovišť prostě nestane.

Okolí našeho města má pro další případný rozvoj podpory bikingu obrovský potenciál (zejména proto, že až do nedávna podpora nebyla v podstatě žádná), ale pro začátek není vůbec nutné stavět 40-60 kilometrů nových trailů. Současný trend je takový, že několik kilometrů (třeba jen 8-15) dobře „namotaných“, optimálně klesajících tratí na poměrně malém a dobře obhospodařovatelném území, dokáže uspokojit naprostou většinu i těch nejzmlsanějších jezdců a nepřivodit přitom jejich správcům šediny. Poměrně důležitou podmínkou je samozřejmě dobrá dostupnost, přiměřené převýšení, ale také jistá nevyužívanost daného prostoru jinými návštěvníky. Naprosto zásadní vlastností stezky je také tzv. „flow“, kdy jízda plynule „odsejpá“, není nudná a přitom není ani nijak extrémní.

PRO PÍSEK BY PODLE NÁS BYLO OPTIMÁLNÍ JÍT TROJSTUPŇOVOU CESTOU:

1) Na nejlépe přístupném Hradišti dobudovat již rozpracované „bikoviště“ pro extrémní jezdce a přidat pár kilometrů svižných stezek zejména pro ty zkušenější – skoky, lávky, apod. Pracovně nejnáročnější části by tak byly v dobré dostupnosti.

2) V další části pak v lokalitě Provazce (případně Jarník s napojením na Ameriku) směrem dolů k Písku připravit jednodušší ale hravé stezky (kupříkladu v nevyužívaném a poměrně nenavštěvovaném klínu lesa mezi vrcholem Provazců, kamenolomem, Honzíčkem a bývalou cihelnou na Ptáčkovně), které by byly vhodné jak pro vícehodinové ježdění (dobrá dostupnost cestou vzhůru po silnici na Živec a zde možnost občerstvení), tak pro finální návratovou etapu ze…

3) značených bikových okruhů po píseckých horách (či okolí Otavy), které by mohly zcela bez problémů využít ty spousty krásných, původních cest, které se v lesích nacházejí. Stačilo by jen lokální značení podobné kupříkladu tomu, které se osvědčilo v Adršpašských a Broumovských skalách, a které původně trasuje každoroční bikový maraton Rallye Sudety. Podobné trasy jsou třeba u Sušice, Javorníka atd., někdy značené, jindy ke stažení do GPS.

Bikerů můžete v Píseckých horách potkat mnoho - i bez singltreku. Foto Tom Droppa, pisecaci.cz

Stejný logický postup, kdy člověk nejprve navštíví krásné lesy kolem Nového rybníka, Němce, Mehelníku (případně až k Vysokému Kamýku) a na závěr si jako třešinku na dortu užije sjezd přímo na kraj města, je ověřen již tisíci vyjížděk. Přijde nám poměrně zbytečné v těchto částech budovat speciální cesty.

Samozřejmě, padla zmínka o bývalém vojenském prostoru. Území bývalého „tankáče“ máme také zhusta proježdění, ale pro účely „zábavného“ ježdění se příliš nehodí. Je daleko, terény jsou to rozvláčné, roztahané, a byť jsou prostředím poměrně pěkné, jsou prostě trochu nudné. Je to terén ze své podstaty vhodný pro tanky, tereňáky, čtyřkolky a krosky. Bicykl je sice nedozírně čistší, tišší a ekologičtější dopravní prostředek, bohužel ale za tu cenu, že se pohybujete jen svou vlastní silou s občasným využitím gravitace, takže tam by bylo opravdu hodně práce s vybudováním dobrých tratí, které by dokázaly přilákat mimoměstské zájemce. Na druhou stranu, najdou se tam pěkná a slunečná místa pro případný kemp.

Co se zátěže životního prostředí bikery týče, není to tak horké. Dvacet let jsou některé oblíbené cesty v lesích využívány především námi, jsou to tisíce průjezdů, ale nebýt občasného otisku pláště, nepoznáte to. (Zato někdy stačí jeden průjezd harvestoru, a poznáte jej i za dvacet let). Navíc stezky, které jsou budovány pro tento specifický účel, jsou, jak jsme se při jejich návštěvách přesvědčili, budovány s respektem k přírodě, místa, kde by mohlo docházet k narušení podloží (kořeny, vlhčí úseky, prudký svah), se vždy upravují umělým povrchem. Podobně jsou ostatně vystavěny staleté pěší stezky ve svazích nad Otavou, i v Píseckých horách lze takové nalézt.

Spolků, které postavily (i komerčně) úspěšné bikové stezky, je u nás několikero. Opravdovým hitem posledních dvou let jsou to zejména stezky v Rychlebských horách. Zdejší skupina také pomáhá jiným destinacím ve vývoji svých vlastních lokalit, rozhodně by tedy nebylo od věci v rámci připravované studie oslovit nejen jednu společnost zpod Smrku, ale i jiné, stejně úspěšné, ba možná progresivnější. Optimálně ve spolupráci s místními bikery, kteří mají místní zem doslova pod kůží a zejména bod 3) v malíčku…

TOM DROPPA A JIRKA KARFÍK

Bikeři a horská kola v území klidu

Co si myslíte o návrhu Rady města Písku vybudovat singltrek pro horská kola?

ROBIN MIKUŠIAK
producent

Já jsem v podstatě ten, kdo s tím nápadem přišel, a to v návaznosti na rozhovor s panem Šanderou z prodejny Rbike. Následně jsem oslovil toho nejpovolanějšího v ČR, což je stavitel a provozovatel Singltreku Pod Smrkem – Tomáš Kvasnička. Nápad se zalíbil i vedení radnice. Pokud, a to je samozřejmě nejzásadnější, tento projekt neohrozí přírodu, pak ho považuji za jediný, a to s plnou vážností tohoto slova, který je schopen do našeho města „dodat" dostatečný a nutný počet turistů. Předesílám, bonitních, s kladným vztahem k přírodě, a hlavně těch, kteří v Písku přespí, a to i více než jednu noc. Jinak tyto stezky nejsou downhillové, nýbrž projektovány většinou ve třech obtížnostech, z nichž jsou některé vhodné i pro začátečníky a děti. Jezdit na nich je nepřenosný zážitek. Lidé si nedovedou představit, o co jde, pokud to sami nezažili. Proto jsou zatím diskuze spíše emocionální než věcné.

PAVEL BUČEK
zubař a aktivní cyklista

Je to pokus o další rozhazování veřejných prostředků. Pro písecké i přespolní cyklisty představují Písecké hory zážitkovou trasu už dnes. Čím větší návštěvnost, tím větší zmatky. Ale také něčí větší profit. Co se podnikání týká, v lesích je přípustné pouze to, co patří do náplně práce lesního hospodáře.

MILAN STÁVEK
cyklista, průvodce a vysokohorský turista

Na stručnou otázku stručnou odpověď. Jsem zásadně proti. Ať Písecké hory zůstanou oázou klidu a pohody!

VÁCLAV KINSKÝ
lesní inženýr

Dle mého je to nesystémový „výkřik", navíc namířený do klidového jádra Píseckých hor. Myslím si, že je čas nejdříve hovořit o roli příměstských lesů, respektive studii o příměstských lesích. Jádrové, kdysi tzv. Horní revíry, byly a jsou největším pokladem města, který byl doposud lesními hospodáři úspěšně hájen proti veškerým atakům (např. těžby kamene či jiných surovin). Nezapomeňme, že jde o bezpečnost nejen návštěvníků, ale také lidí, kteří v lese pracují. Proč tedy tento podnikatelský záměr nepřesunout do prostoru Oldřichova?

JAN KOUBA
etnograf Prácheňského muzea

V Písku je to poslední dobou atrakce za atrakcí a přiznejme si, že v této oblasti Písecké hory zaostávají... Šiška, houba, strom, šiška, houba, strom, kde to jsme??? Ve 21. století???

Ne, singltrek nechci, pokud prodat Písecké hory, tak za trochu víc, než jen za návštěvu cca 30 000 cyklistů ze všech možných koutů, kteří drandění po našich lesích pak stejně zajedí, zapijí a vysprchují v chatičce jednoho soukromého investora kdesi nad Pískem. Počet singltrekových drah bude možná v Čechách v budoucnu narůstat, místa s podobnou atmosférou a historií jako jsou Písecké hory můžou jenom mizet.

JAN BICEK
veterinář a aktivní cyklista

Na území píseckých lesů je v současné době dostatečný počet stezek a cest, které mohou bikeři využívat. Samozřejmě definice singltreku se podstatně odchyluje od v současné době zbudované sítě cest. Myslím si, že místa, kde jsou singltreky již zbudovány, jsou svou odlehlostí a absencí jiných „atrakcí" předurčena k tomu, aby se tam podobné zařízení budovalo a přineslo obci či území zvýšený zájem turistů, a tudíž příliv financí do kasy obecní i místně podnikatelské. Naproti tomu Písek má evidentně zcela jiný potenciál, myslím si, že město může významně profitovat např. zvýšenou podporou kultury. Záměr přivést do města zábavu určenou pro další cílovou skupinu potenciálních turistů je chvályhodný. Ale – vybudování zázemí (místo startu singltreku) takovým způsobem, aby nebylo rušivým prvkem, zdrojem problémů a kumulace automobilové dopravy, bude poněkud složitější, než si mnozí dovedou představit. A Písecké hory jsou dnes unikátní jako zóna klidu v těsné blízkosti relativně velkého města. Zhruba stovka lidí denně (hrubý odhad) se svými auty, koly a hlasivkami by z území klidu mohla nadělat území relativně významného ruchu. S názorem lesní zvěře asi nebude zapotřebí polemizovat. Hledal bych pro singltrek lokalitu, které oživení jednoznačně prospěje a nedojde k narušení jejího unikátního charakteru. A to jsem opravdu vášnivý cyklista, a na kole, ať už silničním, nebo horském, mám naježděno daleko více, než drtivá většina občanů našeho města.

JOSEF ZEMAN
turista a průvodce

Podle mne je to velký a drahý projekt. Je lepší mít stezek méně, ale řádně udržované a moderně vybavené. Jenom ta údržba po nevychované mládeži bude velmi nákladná. Mám také obavu o okolní dosud krásnou přírodu, která se nejlépe poznává pěšky.

SLÁVKA NEJEDLÁ
zakladatelka mateřských center

Když jsem se o návrhu dočetla minulý týden poprvé, překvapilo mě, že se o zážitkové trase pro horská kola uvažuje právě v lokalitě Píseckých hor. Měla jsem pocit, že Písecké hory nejsou pro tento záměr vhodné. Jde o klidovou oblast, kde se už nyní pohybuje velké množství návštěvníků. Je tak velká pravděpodobnost, že by mohlo docházet k nebezpečným střetům, pokud by trasa pro horská kola křížila stávající cesty a stezky. A ani po pročtení dostupných materiálů k návrhu nemám důvod na tomto názoru nic měnit. Nejsem a priori proti vybudování podobné trasy v okolí Písku, ale Písecké hory mi nepřipadají vhodné.

EVA VANŽUROVÁ
starostka města Písku

Já jsem zastánce singltreku, viděla jsem ukázku. Nechali jsme zpracovat studii a budeme vyjednávat s vedením Lesů města Písku, které je zatím proti umístění v Píseckých horách. Ty trasy by byly určeny i pro rodiny s dětmi a mně osobně se to líbí. Ale musí tomu předcházet schvalovací kolečko na úřadech a také diskuze s občany.

Připravila Magdalena Myslivcová

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ

Ceny věnovalo **PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM**

Další díl oblíbené čtenářské soutěže. S fotoaparátem jsme se pohybovali v okruhu do 800 metrů (asi 12 minut pěšky) od Velkého náměstí, ve volně přístupných prostorech.

Vaším úkolem je napsat vždy číslo fotografie a k němu objekt, který (nebo jehož část) je na záběru. Nemusíte přitom poznat vše – stačí tipnout si aspoň tři záběry.

Odpovědi zasílejte e-mailem (redakce@piseckysvet.cz) nebo vhazujte do schránky na adrese Velké náměstí čp. 1. **Z těch nejpřesnějších vylosujeme dva výherce, kteří získají odměnu: VOLNOU CELOROČNÍ VSTUPENKU DO PRÁCHEŇSKÉHO MUZEA V PÍSKU.**

Nezapomeňte uvést své jméno a číslo telefonu!

Termín pro odpovědi: nejpozději pondělí 25. května

JAK TO DOPADLO MINULE?

Z doručených odpovědí postoupilo do slosování 14 soutěžících, kteří zodpověděli správně všech sedm otázek. Hlavní odměny do soutěže věnoval nový Fit Club v Tyršově ulici č.p. 63, kde vylosovala hlavní vítěze Hana Churaňová (na snímku).

Deset vstupů zdarma získala Jana Schweizerová, dárkový poukaz na analýzu stavby těla Věra Kováčová. Volňásky na slavnostní předpremiéru filmové pohádky Malý pán věnovalo Centrum kultury o.p.s. a vítěze vylosovala Věra Malhocká: po dvou volných vstupenkách vyhráli Jitka Dvořáková a Karel Vazač.

A správné odpovědi z dubnového čísla?

1) Dřevěná konstrukce v nádvoří Sladovny. 2) Hodiny na hlavní poště. 3) Socha vpravo na Divadle Fr. Šrámka. 4) Mírové nám., znak na pomníku legionářům. 5) Kříž na kapličce v Budějovické ulici. 6) Plastika nad oknem hotelu Dvořáček. 7) Plastika na domě čp. 701 v Nádražní ulici.